
VEZÉRCIKK

Az ébredés útja • Kovács Zoltán

Várjuk az ébredést. Sokat beszélünk róla, sőt egyesek megpróbálják „csinálni” azt.

De valójában mik az ébredés előfeltételei? Hogyan jöhet létre, és hogyan nem?

Az ébredés teljes mértékben Isten munkája, az Ő szuverén akaratától függ. Az ember azonban gátjává válhat ennek a folyamatnak, s bár Isten ennek ellenére is cselekedhet, az ébredés emberi előfeltétele ezen akadályozó tényezőknek a hiánya, az Istennek tetsző, teljesen odaszentelt élet. Késznek kell lennünk Istenre hagyatkozni, és várni az Ő cselekedetére.

Az ébredés gátja a konzervativizmus, mely ragaszkodik a régi, sablonos istentiszteleti formákhoz, és Urunknak is meg akarja szabni, milyen módon munkálkodjon és hogyan nem. Az ilyen rendszerben nincs helye a Szentléleknek. Akadály a nosztalgikus gyülekezetvezetés, amely a múltra emlékezik, a régi szép időket emlegeti, s emiatt nem foglalkozik a jelen problémáival.

Akadály a konzervativizmus fordítottja is, amikor az emberek mindenáron újat akarnak, s a régi, megmerevedett, valóban visszahúzó szokások mellett a helyes igei alapokat is kidobják az ablakon, és minden új felfogást, vagy módszert gondolkodás nélkül elfogadnak. Ezzel gyakran együtt jár az a gátló tényező is, hogy ugyanezen emberek képtelenek Istenre várni, s ha Ő nem ad ébredést, akkor emberi erőlködéssel, pszichológiai fogásokkal és érzelmi ráhatással csinálnak egy műébredést. Az ilyenek figyelmen kívül hagyják Pál vallomását: „Beszédem és igehirdetésem nem az emberi bölcsesség megejtő szavaival hangzott hozzátok, hanem a Lélek bizonyító erejével; hogy hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék” (1Kor 2,4–5).

Akadály az, ha személyes élményeinket, átéléseinket helyezzük előtérbe az Igével szemben, ha bibliátlan dolgokat Istentől valónak mondunk csak azért, mert azok (látszólag) működnek.

Nehéz rátalálni az ébredés útjára. Hiszen az sem jó, ha csak várjuk az ébredést, de nem teszünk érte semmit, ugyanakkor káros az Istent megelőző cselekvés is. Ébredés csak a Szentlélekkel együttműködve, egészséges igei alapokon lehetséges. Akarjuk az ébredést, imádkozzunk érte, de ne kezdjük „partizánakciókba”, hanem várjuk Urunk indítását! A várakozás ideje alatt se tétlenkedjünk; végezzük napi munkánkat, szolgálatunkat, tegyünk bizonyosságot minél többeknek! Az elvetett magot pedig bizzuk Istenre!

S akkor, amikor eljön az Ő ideje, legyünk készek meghallani hangját, és merjük maradéktalanul megcselekedni, amit mond! Csak így tudjuk végrehajtani a nagy misszióparancsot, mely személyesen nekünk is szól: „Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet” (Mt 28,19).

MEDITÁCIÓ

Hirdetek néktek nagy örömet • Gyánó László

%, Valának pedig pásztorok azon a vidéken, akik künn a mezőn tanyáztak és vigyáztak éjszakán az ő nyájuk mellett. És ímé az Úrnak angyala hozzájuk jöve, és az Úrnak dicsősége körülvevé őket: és nagy félelemmel megfélemlének. És monda az angyal nékik: Ne féljete, mert ímé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz: Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában. Ez pedig néktek a jele: Találtok egy kis gyermeket bepólyálva feküdni a jászolban. És hirtelenséggel jelenék az angyallal mennyei seregek sokasága, akik az Istent dicsérik és ezt mondják vala: Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarati!” (Lk 2,8–14)

A pásztorok csendes és egyhangú életét, éjszakai pihenését rendkívüli esemény, szokatlan jelenség törte meg. Mennyei küldött jött hozzájuk, és soha nem tapasztalt isteni dicsőség vette őket körül. Érthető a félelem, mely eltöltötte őket. De nem késik a bátorító Ige: Ne féljete... Ne féljete, mert nagy örömet hirdetek néktek, mely az egész népnek öröme lesz. Több évezredes ígélet teljesülését hirdeti a mennyei küldött. Betelt az idő, elérkezett a vágyva várt Messiás! Földre jött, testet öltött az Úrnak Krisztusa.

E rövid, de páratlan jelentőségű üzenetet újabb döbbenet követi: Mennyei seregek sokasága jelent meg hirtelen, akik az Istent dicsérik és ezt mondják: Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek...!

„Soha nem zengett ének szebben, mint karácsonykor Betlehemben...” mondja a kedves kis gyermekvers. A „Dicsőség mennyben az Istennek” című örökzöld karácsonyi éneküket ők énekelték először. Ők az ének szerzői. Későbbi költők csak egy kicsit átírták, a korhoz igazították. Tanulságul az ének-költőknek: A bibliai énekszövegek a legszebbek és legmaradandóbbak. Azóta századokon át milliók zengik újból és újból szerte a Földön: Dicsőség mennyben az Istennek...

Isten dicsőségével és dicsőítésével teljes a menny birodalma. Az angyalseregek és a mennyei lények, akik szemtől-szembe látják a Mindenható dicsőségét (Mt 18,10) nagy szóval dicsérik Istent, és el nem múló hódolattal áldják a Hatalmast. János látta és hallotta a megszámlálhatatlan mennyei kórust minden ágazatból, nyelvből és népből, amint kezeikben pálmaágakkal állnak Isten királyiszéke és a Bárány előtt. Hallotta és leírta éneküket, amellyel dicsérték a királyiszékben ülőt:

„Ámen: áldás és dicsőség és bölcsesség és hálaadás és tisztesség és hatalom és erő a mi Istenünknek mind örökkön örökké...” (Jel 7,12)

Ebből a csodálatos mennyei birodalomból jött egy sereg angyal, hogy jelentsék a nagy eseményt, és dicsérik a Magassá-gost.

De miért csak néhány pásztornak adták hírül? Miért nem a jeruzsálemi ünnepre sereglő sokaságnak jelentették meg? Miért nem a Nagytanács bölcs tagjainak, írástudó főpapjainak szólt a híradás? Nem lett volna hatékonyabb az üzenet? Mi, mai emberek, ha eredményes hirdetést akarunk közzétenni, legalább egy országos lapban hirdetünk. A hirdetőablák a legforgalmasabb helyen állnak, nem a bugaci pusztán. Ők viszont a világraszóló jó hírt egyszerű pásztorok kis csoportjának hirdették. Az angyalsereg tán évekig készült a nagy „koncertre”. S mikor elgördült a függöny, a közönség csak néhány pásztor. (Vajon tudnának-e énekelni a mai sztárok ilyen érdeklődés mellett?) A pásztoroknak nem volt zenei műveltségük, nem ismerték a prófétai írásokat, nem tanultak teológiát és retorikát, és mégis ők hallhatták a mennyei éneket, ők vették a jó hírt: elérkezett a Messiás; ők részesültek a kiváltságban: elsőként hirdették az evangéliumot (Lk 2,16–18). Igen, tetszett az Istennek,

hogy a kicsinyek és csecsemők szája által szerezzen dicsőséget! (Mt 21,15–16) A betlehemi gyermek pár évtizeddel később így imádkozott:

„Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és az értelmeselek elől, és a kisdedeknek megjelentetted. Igen Atyám, mert így volt kedves teelőtted...” (Mt 11, 25–26)

Az egész születéstörténet igazolta a páli Igét: *„Nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl...”* (Fil 2,6–7)

Szóltunk arról, hogy Isten dicsősége nyilvánvaló a mennyben. Vajon a földi ember láthat-e valamit az Ő dicsőségéből? Hiszen Ő maga mondta: *„Nem láthat engem ember élvén”* (2Móz 33,20).

Hogy ismerhetjük meg mégis nagyságát, bölcsességét, hatalmát és szeretetét? A végtelenül Hatalmas elérhető-e, felfogható-e az emberi értelem számára? Pál azt írja: Igen! Igen, mert Isten megjelentette (Róm 1,19). *„Mert ami az Istenben láthatatlan, tudniillik az Ő örökkévaló hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az Ő alkotásaiból megértetvén megláttatik...”* (Róm 1,20). Dávid a 19. zsoltárban megénekelte az eget beszédét:

„Az eget beszélők Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat. Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést. Nem olyan szó, sem olyan beszéd, amelynek hangja nem hallható: Szózatuk kihat az egész földre, és a világ végére az ő mondásuk” (Zsolt 19,2–5).

Berzsenyi Dániel Fohászok című versében hódol a teremtő Isten előtt.

„Isten, kit a bölcs lángesze föl nem ér, csak titkon érző lelke óhajtvá sejt, léted világít, mint az égő nap, de szemünk bele nem tekinthet...”

Nem, mert a bűn miatt megvakult lelki szemünk, homály és lepel borult elménkre. De a sötétségen is áttör a betlehemi jó hír üzenete: *„A nép, amely sötétségben ül vala, láta nagy világosságot, és akik a halálnak földében és árnyékában ülnek vala, azoknak világosság támadta”* (Mt 4,16).

Pál azt írja: a lepel Krisztusban, Krisztus által tűnik el (2Kor 3,16).

Ezért csendül fel ma is százezrek ajkán a dicsőítő ének, mert Krisztus által lehullt a lepel, s ahol megjelenik a világosság, onnan tűnik a sötétség. Isten dicsősége ismeretének új korszaka vette kezdetét Jézus születésében. Isten legtökéletesebb önkijelentése: egyszülött Fia, Jézus Krisztus. Már nem csak a prófétai szó, az írott Ige a hordozója Isten kijelentésének, hanem Fiában, a testet öltött Igében jelenti ki önmagát. *„Az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk, és láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét...”* (Jn 1,14). *„Aki engem látott, látta az Atyát”* – mondja az Úr Filep bizonytalan kérdésére (Jn 14,9). Pál apostol írja, hogy Ő képe a láthatatlan Istennek (Kol 1,15). *„mert tetszett az Atyának, hogy Őbenne lakozzék az egész teljesség; és hogy Őáltala békéltessen meg mindent Magával, békességet szerezvén az Ő keresztyének vére által...”* (Kol 1,19–20).

Tehát Isten dicsőségét látni óhajtó ember: Jöjj a Megváltóhoz, és Benne fedetlen arccal szemlélheted a Mindenható Istent! S miközben Őt szemléled, magad is elváltozol, dicsőségről dicsőségre (1Kor 3,18).

Békesség a Földön...

A dicsérő ének második mondatáról is szóljunk néhány szót. Békesség a Földön? De hiszen az emberiség távoli és közeli történelme, sőt jelene is bővelkedik a békétlenségben. Ellenségeskedésről, gyűlölködésről, vérontásról tudósítanak naponként a hírközlő eszközök. Talán csak idillikus karácsonyi énekekben van helye a békességnek?

Igaza lehet a Jeremiási panaszos vádnak? „*Megcsaltad ezt a népet... mondván: Békességtek lesz! Holott a szablya lelkünkig hatott*” (Jer 4,10).

Íme a válasz: „*Nincs békesség, így szól az Úr, az istenteleneknek!*” (Ézs 48,22)

Isten a békesség Istene. „*Ő a mi békességünk*” (Mik 5,5)! S az Ő Krisztusa a békesség fejedelme (Ézs 9,6). Ajándékait, így a békesség ajándékát is, nem Nélküle, hanem Vele együtt adja (Róm 8,32). Akik befogadják Őt, azok részesülnek a békesség ajándékában.

De kik a címzettek? Kinek hirdettek az angyalok békességet? A köztudatban úgy ismerik és idézik az angyali köszöntést: Békesség a jóakarató embereknek. Egyes bibliafordítások is alapot adnak ezen értelmezésnek. Mi azonban egyetértünk a protestáns fordítással:

„*Békesség a földön és az emberekhez jóakarató!*”

Elsősorban nem az emberi jóakaratra esik itt a hangsúly, hanem Isten jóakarására. Isten jóakarata, jó kedvének esztendeje vette kezdetét a gyermek születésével. Ha csak a jóakarató, tehát jó embereknek volna részük Isten ajándékában, sokan nem ünnepelnék karácsonyt. Hiszen a bűn rontása akaratumkat sem kímélte. Csak a megtérés és újjászületésben válhatunk jóakarató emberekké. A kegyelmi lehetőséget minden ember számára fenntartja az Úr, mert megjelent Isten üdvözítő kegyelme minden embernek! S aki találkozik Isten üdvözítő szeretetével, az önmegadással kérdezi: „*Mit akarsz Uram, hogy cselekedjem?*” Az teljes szívvel kéri, hogy: „*Legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy itt a földön is*” Ámen

ÍRÁS AZ ÍRÁSRÓL

A szolgáló szeretet és a betegség • Fábíán József

%, „*Mert amiképpen holt a test a lélek nélkül, akképpen holt a hit is cselekedetek nélkül*” (Jak 2,26).

„*Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvel, hanem cselekedettel és valósággal*” (Jn 3,18).

Ma az Evangélium hirdetése mellett kiemelt helyet kapott a beteggyógyítás tanítása. Vannak biblikus csoportok, akik kizárólag a beteggyógyítást helyezik működésük középpontjába. Általában a karizmatikus közösségek körében csoportok specializálódtak a démonok kiűzésére, a „generációs átok” alól való felszabadításra, és a beteggyógyító szolgálatra. Közösségünkben is vannak igehirdető testvérek, akik ezeknek kiemelt hirdetését gyakorolják.

Eltekintve a „generációs átok” fogalmától, biblikus az ördögűzés és beteggyógyítás szolgálatára vonatkozó tanítás. Ámde, ahol az Ige ezekről ír, ott kilenc kegyelmi ajándékról van szó, és nem csak kettőről-háromról (1Kor 12,8–10). Az itt felsoroltakon kívül még több kegyelmi ajándékot is említ Pál apostol a leveleiben. Felmerül bennem a kérdés: Vajon miért szorult háttérbe a bölcsesség beszéde, az ismeret ajándéka, a lélekvizsgálat ajándéka, vajon hol maradtak el a csodatételek és a hit ajándékai? Az Ézs 11,1–2 és 1Kor 12,8–10 igeversekben egyformán fel vannak sorolva a kegyelmi ajándékok, és mindkét helyen a bölcsesség beszédével kezdődik a felsorolás: „Bölcsesség, és értelem Lelke... az Úr ismeretének és félelmének Lelke...” Úgy látom, hogy a felsorolásban nem ok nélkül kerültek ezek az élre, hiszen a többi kegyelmi ajándék helyes alkalmazása az első helyen említett két ajándék hathatós működésével lehetséges. Ha elmarad az Úr ismeretének és félelmének Lelke, ha az Úr bölcsességének Lelke nem hatja át a gyógyítás és ördögűzés szolgálatát, bizony badar dolgok láthatnak napvilágot. Ha nem tudjuk megkülönböztetni a jelentkező lelkeket,

sok idegen dolgot tulajdonítunk az Isten erejének, mint Efézusban tették Simon mágus mesterkedéseivel kapcsolatban (ApCs 8,9–10). „Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-e...” (1Jn 4,1) A bölcsesség, és az Úr ismeretének Lelke feltétlenül szükséges a gyógyítás ajándékának szolgálatában is.

Korunkban oly sokféle gyógyító lépett a porondra, hogy nagyon kell ismerni Isten Lelkének működését, hogy össze ne keveredjen a démoni erő, a mágia és rengeteg okkult jelenség a jó szándékú gyógyító szolgálattal. Pál apostol ismerte az ördögnek ezt a mindent összekeverő szándékát, és azt írta, hogy a világosság angyalának is mutatja magát (2Kor 11,14). Ezenkívül súlyos tévedés alakul ki, ha az ajándék körül oly nagy nimbuszt építünk ki, hogy teljesen háttérbe szorul maga az Ajándékozó! Így tett Izrael is az ércigóval. Ami csak a hitük próbája volt, utóbb Isten gyanánt tisztelték, és tömjéneztek neki (2Kor 18,4). Így lehet bálvány Isten ajándékából is. Pál apostol az 1Kor 13-ban világosan feltárja, hogy az ajándékok szeretet, azaz az Úr félelme nélkül is jelentkezhetnek, de így értéktelenek lesznek.

Úgy érzem, hogy a kegyelmi ajándékok területe olyan tiszta, hogy oda csak levetett saruval szabad belépni. Sajnálom, hogy sokan annyira pongyolán kezelik e kérdést. Egész szívemmel hiszem, hogy Isten ereje nem gyengült meg. Isten ígéretei (Mk 16,15–18) a mi korunkra is teljes érvénnyel bírnak! Ennek így kell lennie ma is, de ne tévesszük el a sorrendet: „Azok pedig kimenvén, prédikálnak mindenütt, az Úr együtt munkálkodván velük, és megerősítvén az Igét a jelek által, amelyek követik őket” (Mk 16,20). Tehát nem a csodákat és jeleket hirdették, hanem az Igét. A tiszta Igét kísérték Isten csodatettei. Ez a sorrend ma is. Nem vásári mutatványokra van szüksége az embereknek, hanem tiszta Igére. Ez gyógyítja meg a lelkünket, és ezt követheti a testi gyógyulás is. Lehet, hogy mindez egyidőben megy végbe az Ige hallgatójában. De a kegyelmi ajándék nem működhet úgy, mint az automata. Isten fenntartja magának a jogot, hogy akkor és úgy cselekedjen, amint azt az Ő szent bölcsessége jónak látja! Péter és Pál apostol csodálatosan kiszabadultak a börtönből. Hiába volt erős zár és őrizet. De eljött az idő, amikor csak a hóhér nyitotta ki börtönük ajtaját és vesztőhelyre vitte őket. Isten nem szabadította ki őket Néro gyilkos kezéből. És hány ezer és ezer mártír végezte így életét...! Isten úgy látta jónak, hogy a mártírok vére és szenvedése tegye termékenyvé az Evangélium talaját! Itt úgy látszott, hogy Isten nem hallgatta meg szenvedő népe imáit. Pedig nagyon is meghallgatta, csak hogy másként válaszolt, mint azt az emberek várták.

Hát nem így van ez napjainkban is? Isten megteheti, hogy a legsúlyosabb beteget is meggyógyítja, mint Éneást, vagy a sántát az Ékes-kapuban. Ő meggyógyította a 38 éve beteg embert a Bethesda tavánál (Jn 5). De ott maradt a betegek sokasága, akik mellett elment Jézus. A sokaság közül csak egyet gyógyított meg. S őt sem azért, mert nagy hite volt. Istennek titka az, miért csak egyedül őt kereste fel Jézus, hogy meggyógyítsa. A kegyelmi ajándékokkal Ő akar rendelkezni. Azért szükséges az Úr ismeretének és félelmének Lelke, hogy megérezzük és megértsük, hogy az adott esetben mit akar cselekedni Isten. És ne tegyünk többet, se kevesebbet, mint amit Ő akar! Az Úr Jézus azt mondta: „Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem” (Jn 14,21). Ez az a szeretet, amiről Pál apostol az 1Kor 13-ban ír a kegyelmi ajándékokkal kapcsolatban. Tehát megismerni, és megcselekedni! Ez az Isten iránti szeretet lényege. Isten akaratát megismerni általánosan, és az esetekre lebontva. Isten sohasem cselekszik sablonosan. Ő minden személynél, esetenél méltányosan cselekszik, azaz méltányolja a személyi adottságokat, képességeket és a körülményeket. Adományait is a személyek képessége szerint osztja szét (Mt 25,15). Vitathatatlan, hogy az Ige számos helyen hirdeti azt, hogy Isten a gyógyítónk. Az élet pedig igazolja, hogy Isten állja ígéretét.

Számtalan bizonyosság igazolja Isten gyógyító hatalmát korunkban. Az is tény, hogy volt idő, amikor csaknem teljesen figyelmen kívül hagytuk az Ige eme utasítását. Éppen ez szülte azt, hogy most annyira előtérbe került a Jézus Krisztusba vetett hit általi gyógyulás tanítása.

Azonban nem szabad most ezt helyezni mindenek fölé. Tartsuk meg az igei sorrendet, és ne essünk a másik végletbe! Kövessük hűségesen a Mk 16,20 irányvonalát! Óvakodjunk az emberi erőlködésektől! Egészen más a hit, és más az erőlködés. Ne produktumokat keressünk. A gyógyítás egyedül Isten műve, és a dicsőség is egyedül Őt illeti. Isten pedig mindig céltudatosan cselekszik, és sohasem a látványosság kedvéért. Éppen ezért sok esetben az imánkra nem akkor, és nem úgy válaszol, mint amikor és ahogy azt szeretnénk. Ne tévesszük össze a hitben való állhatatosságot a türelmetlen követelődéssel! Az Úr elé csak alázatosan, de teljes bizalommal léphetünk. Alázatosan, mert tudjuk, hogy mi csak bűnös emberek vagyunk. Bizalommal, mert az Ő Fia által mi is fiakká lehettünk, és Atyánk szeret, és nem mint bűnösöket, hanem mint fiaikat fogad bennünket.

A kegyelmi ajándékok közül most csak a beteggyógyítás témájánál maradok, mert úgy látom, hogy sok szélsőség zavarja a hit hullámhosszát.

Sok beteg lelkivilága úgy beszűkül, különösen a hosszú ideig tartó betegség alatt, hogy a saját baján kívül már semmi sem foglalkoztatja. A beteg ember lelkisége minden esetben más, mint az egészséges emberé. Nem segítünk a betegen, ha saját bajainkat soroljuk el neki. De azzal sem segítünk, ha bebizonyítjuk, hogy Pál apostol testében a „tövis” nem betegség volt, hanem valami rafinált ördögi kísértés. A betegnek lelkigondozóra van szüksége, aki türelmesen meghallgatja panaszait, és csendben, őszinte szívvel tud vele és érte imádkozni. Van olyan helyzet, amikor hosszú időn át kell a beteggel foglalkozni, de van olyan alkalom is, amikor csak pár percet szabad vele tölteni. Minden esetben fontos a Lélek vezetését kérni és követni. A bölcs lelkigondozó nem olvassa a beteg fejére hibáit, betegsége vélt okait, és nem szolgáltat csalhatatlan receptet a gyógyulásához. Ha szelíden és béketűrőssel foglalkozunk a beteggel, lassan ő maga jön rá, és ő mondja ki, hogy mit rontott el, hol lehet rajta segíteni. Itt újabb vezettetésre van szükségünk, hogy hithez tudjuk segíteni és bátorítani, hogy a kegyelem szarvát meg tudja ragadni. Ehhez a nagyon kényes és finom szolgálathoz feltétlenül fontos a kegyelmi ajándék jelenléte. Nélküle a betegben a legjobb szándékunk ellenére is több kárt okozunk, mint hasznot. Talán csak saját lelkiismeretünkön könnyítettünk azzal, hogy meglátogattuk a beteget, de rajta semmit sem segítettünk. Rosszabb esetben csak megterheltük testileg, lelkileg a beteget. Az ilyen látogatást bátran elmulaszthatjuk.

Kérem az igehirdető atyafiakat, hogy tanítsák a gyülekezetben a Jézus Krisztusba vetett hit által való gyógyulást! De ne mennydörögjenek a hosszan betegeskedők hitetlensége miatt! Ne vádoljunk és ne marasztaljuk el a betegeket, hogy a hitetlenségük miatt ilyen betegek! Félő, hogy az így hangoskodók is megkóstolják a betegséget, és még gyávábbak lesznek, mint azok, akiket elmarasztaltak betegségük idején. A pásztor ne hőzöngjön! Kövesse Jézus példáját, aki nagyon finoman vezette hitre az embereket! Lelki szemeim előtt van néhány nagyon súlyos beteg testvérünk. Nekézsenyben élt egy testvérnő, aki fokozatosan lebénult. A végső stádiumban már a gégéje és a nyelve is béna lett. Sem nyelni, sem beszélni nem tudott. Csak a két szeme mozdult. A húsz év körüli lánya gondozta éveken keresztül. Az édesanyja iránti szeretete olyan leleményessé tette, hogy a mama szeme mozgásával meg tudta oldani a vele való kommunikációt. Hasonló betegségben volt Tápiósülyben is egy testvérnő. Több ízben kértem a hangoskodó, gyógyító atyafiakat, hogy jöjjenek hozzájuk velem, ezeknél a betegeknél bizonyíthatnak. De erre „nem kaptak indítást”. Mindig találtak valami sürgős feladatot valahol másutt.

S ha már az ilyen, éveken, sőt évtizedeken át betegeskedőkről tettem említést, nem mulaszthatom el, hogy gondozóikról is beszéljek. Azt gondolom, hogy ha szükséges a betegekért imádkozni, nem kevésbé fontos ezt tenni gondozóikért is, sőt néha-néha fel is váltani őket nehéz szolgálatukban! Ne feledjük el: az Úr Jézust gyermekeiben szolgáljuk. Emlékezem egyik idős szolgatársam menyére, aki őt, a gyomorrákos beteget hosszú időn át gondozta. Naponta hányszor kellett mindent átmosni és kitakarítani...? Hányszor kellett

szellőztetni, és mindent újra előről kezdeni...? Tudom, hogy beteg testvéremért nagyon sokan imádkoztak, és ez helyes is. Ám hány testvérnek jutott eszébe, hogy a gondozójáért is imádkozzék? Netán gondolt-e valaki arra is, hogy felváltsa, vagy segítsen óriási terhei viselésében? A hangoskodó hithősöket szeretettel megkérném, hogy ilyen helyen bizonyítsák: vállalják a gondozás, a takarítás és a beteg lelkiességének terhet egy-két héten át! Ezután bizonyára halkabb és szelídebb szolgálatokat hallana a gyülekezet.

Lehetnek-e betegek a hitben élők?

Nem kevesen vallják, hogy nem: a hitben élők csak egészségesek lehetnek. Ha betegek, az a hitetlenségüknek vagy bűnüknek a bizonyítéka. S vajon az egészségesek nem bűnösök? Vagy a betegek bűnösebbek az egészségeseknél? Vajon az egészségeseknek erősebb és hathatósabb a hitük, mint a betegeknek? Ha Isten a bűnök szerint engedné ránk a betegséget, hányan maradnának egészségesek? És milyen szörnyű betegség gyötörné az emberiséget?! A bűn mértéke szabja meg a betegség súlyosságát? Igaz, hogy a betegség a bűn zsoldja, de „nem bűneink szerint büntet az Úr”! Hála Istennek, ez így van!

Közösségünk egykori elöljárói közül néhányan súlyos testi betegségben haltak meg. (Nem sorolom a nevüket.) Ők mind hitetlenek lettek volna, mert halálos betegségben haltak meg? Vajon Elizeus próféta nagyon bűnös lehetett, hiszen halálos betegség vitte el (2Kir 13,14), és nem úgy ragadtatott el, mint tanító mestere, Illés próféta? Ugye, ezt nem tételezhetjük fel?!

Tehát nagyon óvatosan kezeljük a bűn és betegség kérdését, és ne ülünk a döntőbírák székébe! Ez az Úr területe. Ő az, aki előszólított, és földi létünk határait megszabta. Higgyük el: Ő határozza meg azt is, hogy mikor és hogyan hív haza! Ne állítsunk fel olyan szabályokat, amelyeket csak összekombinálva lehet az Igéből kimutatni! De nyomorúságunk idején forduljunk bizalommal az Úrhoz, és higgyük el, hogy Ő meghallgatja kiáltásunkat és válaszol is rá! Azonban nem szabhatjuk meg Neki, hogy kívánságunk szerint cselekedjen velünk. Ha úgy látja javunkat, hogy teljesítse kérésünket, megcselekszi, és meggyógyít. Ha szent szemei azt látják, hogy javunkat a nyomorúság által tudja munkálni, kérésünket nem teljesíti.

A hit embere követi Jézus példáját, aki a Gecsemáné kertben így imádkozott: „Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár, mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te” (Mt 26,39). Vannak olyan nehéz esetek életünkben, amikor nem tudjuk megérteni, miért van ez így. De higgyük el, igaz az, hogy minden egyaránt javukra van azoknak, akik Istent szeretik (Róm 8,28)! A hit nem csak gyógyulást eredményez, hanem elfogadást is! Az utolsó vacsora alkalmával Péter értetlenül állt Jézus lábmosó szolgálata előtt. De Jézus így magyarázta meg neki a tettét: „Amit én cselekszem, te azt most nem érted, de ezután majd megérted” (Jn 13,7). Van sok olyan dolog, amit később mi is megértünk, és hálásak leszünk az Úrnak azért, amiért előbb panaszkodtunk és értetlenkedtünk. De lesznek olyan dolgok is, melyeket csak az örökkévalóságban látunk tisztán. Ott majd hálás szívvel köszönjük meg Urunknak mindazt, amit ma még szenvedésnek, rossznak, és bajnak ismertünk. Meglátjuk, hogy mindezek mögött ott rejtőzött szerető Édesatyánk megtartó kegyelme, és az alagút végén újra ránk ragyog az Úr szerelmének napsugara.

Azért szeretett atyámfia, óvakodjunk a merev szabályok hangoztatásától! Inkább gyakoroljuk a szolgáló szeretetet. Csak azt ismeri el az Úr ama napon, amit az Ő kicsinyeiért tettünk (Mt 25,40). Minden egyébnek lejár az ideje, lesznek nagy elvek, tanok, és művek is, amelyek mind a „kár és szemét” jelzőt kapják (Fil 3,7–8). Munkálkodjunk úgy, hogy az Úr „jól van, hú szolgám” értékelésével találkozzunk ama napon!

A CSALÁD

Neveljük gyermekeinket – de hogyan? • Kázmér Pálné

Nehéz téma. Korunkban a nagy keverő szorgalmasan dolgozik ezen a területen is. Egyre másra sugalmazza a különféle elméleteket, amelyek olyan szépnek, igaznak látszanak, csak egy baj van velük – teljesen ellentétesen hatnak, mint ahogyan azt az egyébként jó szándékú szülők elképzelték. Egy nagymama megrökönyödéssel nézte, hogy első unokája születésekor a fiatal pár lázasan forgatott egy gyermeknevelési tanácsokat adó könyvet, s ebből kerestek a különféle problémák megoldására módszereket. A második gyereket már egy másik könyvből nevelték, mondván, hogy az előző addigra már elavult.

Van egy könyv, ami nem avul el az évezredek során. Minden sora élő, eleven és ható. Írója nem változtatja nézeteit. Amiről Ő írt, azt most is úgy gondolja. Nevelési módszerei sem változtak. Igaz, az Ő tudása, emberismerete egyedülálló, s messze felette áll a legbölcsebb nevelési szakember éppen legdivatosabb elméleteinek. Megbízható nevelési útmutatónak egyetlen könyvet tudunk nyugodt lelkiismerettel ajánlani: a Bibliát.

A Biblia olyan, mint egy tükör. Belenéz a szülő, s látja mit nem tett helyesen, s látja – minden részrehajló elfogultság nélkül – gyermeke cselekedeteit. Ugyanakkor megkapja a szükséges tanácsokat is, amelyek alkalmazásában Isten megsegíti.

Isten a gyermekek számára egyetlen parancsot adott: „Ti gyermekek szót fogadjatok a ti szüleiteknek mindenben; mert ez kedves az Úrnak” (Kol 3,20).

Egy író, Ann Landers sorai: „Átéltünk egy három lépcsős fejlődést”. Gyermekeimben a ház vitathatatlan ura az apa volt. A II. világháború kitörése után ezt a szerepet az anyák vették át. És most igen sok családban a gyermekek állítgatják a váltót. A dolgok nyilvánvalóan az ő kezükben vannak.”

Isten rendje a családban más. A család feje az apa, a gyerekek számára ő a legfőbb tekintély.

A szülők tekintélytudatát erősíti az az ismeret, hogy tekintélyük Istentől van. S akit Isten ajándékozott meg tekintéllyel, annak azt meg kell őriznie, magának is hinni kell benne, s úgy kell azt megtartania – nem önzésből, hanem hűségből, nem hogy tetszelegjen vele, hanem mint amit Isten azért adott, hogy általa munkálkodjék.

A gyermeknevelés egyik fontos alapelve az apa és anya közötti együttműködés. Ha a gyerekek megsejtik, hogy egyik szülőt kijátszhatják a másik ellen, ezt meg is teszik. A szülők vétkeznek Isten és gyermekeik ellen, amikor egymás tekintélyét csökkentik, rombolják. A gyermekek ilyen esetben mindkét szülővel szemben engedelmenek lesznek.

Fontos, hogy a gyerek engedelmisséget tanuljon, mert a szülők akaratának való engedelmisségben tanulják meg a magasabb akaratnak való alárendelésüket is. Aki megtanulja az engedelmisséget, a lelki élet alaptörvényét tanulja meg. Sören Kirkegaard dán filozófus mondja: „Hinni nehéz. Nem azért, mert nagyon nehéz megérteni, hanem mert engedelmeskedni nehéz.” Isten az olyan gyermekeiben tud munkálkodni, akik parancsolatainak engedelmeskednek. Ha a gyermekek látják szüleik feltétel nélküli engedelmisségét Isten parancsolatainak – ez megkönnyíti számukra is az engedelmisség gyakorlását. A szülők életvitele, példamutatása többet mond a gyerekek számára bármilyen „szövegnél”.

„Ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek azokat az Úr tanítása és intése szerint”

(Ef 6,4).

A szülők számára három irányelvet ad a fenti Ige: *szeretet, tanítás, fegyelem.*

Szeretet

Ez a legnagyobb, ami megmarad, amiből mindenkinek sok kell, ami nélkül nincs igazi családi otthon. Szeretetteljes, nyugodt, békés légkör. Ez az a hely, ahol gyermekünk személyisége fejlődhet. Gyermekeinket természetesen szeretjük. De mivel mutatjuk, bizonyítjuk, tesszük érthetővé szeretetünket? Minél kisebb a gyermek, annál inkább szüksége van a testi kontaktusra. Amelyik gyermeket nem ölelgettek, cirógattak, simogattak, szeretgettek csecsemőkorában, annak személyisége sérült. Ahogyan nő a gyermek, fontosabbá válnak az együttes beszélgetések, a közös játékok, tevékenységek. S ez mind időigényes dolog. Az időhiány komoly problémaként nehezedik korunkban a családokra. Nagyon kevés az az idő, amit a szülők együtt tölthetnek gyermekeikkel. Különösen probléma ez, ha az édesanya is dolgozni jár. Mégis szükséges, hogy legyen időnk gyermekeink számára. Az évek hamar elrepülnek, az alkalmak nem jönnek vissza. Nemsokára már nem kérdezzeti a miérteket, nem akar hintázni, nem veszi igénybe segítségünket az iskolai feladatoknál. Szeretetünket nem mutathatjuk ki csak abban az időben, ami nekünk megfelel.

Sok szülő megpróbálja megszólaló lelkiismeretét csendesíteni azzal, hogy gyermeke minden testi kívánságát (játék, édesség, ruha stb.) – néha még erején felül is – teljesíteni igyekszik. Később csodálkozik: – Miért lett ilyen az én gyermekem, hiszen mindent megadtam neki? Csak éppen azt nem kapta meg a gyerek, amire szüksége lett volna: A figyelmet, a törődést. Így szeretetigénye kielégítetlen maradt. Amit pedig megkapott, az nem volt javára. Követelőzővé, elégedetlenné tette, s nem tanulta meg értékelni a kapottakat, mert túl könnyen jöttek. S tudat alatt érezte, ez valami pótlék, nem igazán erre van szükségem. „*Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint; még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól*” (Péld 22,6).

Tanítás

Születésüinktől kezdve egészen halálunkig tart a tanulás folyamata. Mégis az emberek számára meghatározó a gyermekkorban kapott tanítás. Ez idő alatt alakulnak ki az alapvető szokások, viselkedési formák, jellemző személyiségjegyek. Így érthető, hogy a helytelen tanítás gyakran okoz helyrehozhatatlan károkat az ember életében.

Nem mindig könnyű a helyes tanítás. Vannak általánosan érvényes alapelvek, de mivel minden gyerek más személyiség, gyakran fel kell tenni a kérdést: ezzel a gyerekkel helyesen bánok-e? A Szentlélek bölcsessége és vezetése szükséges ahhoz, hogy gyermekeinknek ne sérülését, hanem épülését munkáljuk.

Általános szabály, hogy a gyermek azt tudja igazán megtanulni, az válik sajátjává, amit nem csak elméletben hall, hanem gyakorol, s rendszeresen használ. Ezért eredménytelen az a tanítás, ami csak szóban hangzik el, és nem követelik meg alkalmazását.

Egy példa, melynek szabálya érvényes a kis és nagy dolgokra, testi, lelki tanításra egyaránt.

Tanítás: Ne szemetelj! Ha ez a szöveg csak elhangzik, akkor csak „szöveg” marad. De ha arra szoktatom a gyermeket, hogy ha leejt valamit, azt vegye fel, akkor ez szokásává válik, s figyelmeztetés nélkül is megteszi. Sőt, kialakul az az igénye, hogy nem tűr meg maga körül szemetet.

Ezt a nevelési építményt alapjaiban rendíti meg, ha a gyermek azt látja, hogy szülei szemetelnek. A szülők példamutatása nélkül a tanítás semmit sem ér, sőt cinikussá teheti a

gyereket. A szülők példája hitelesíti a tanítást.

Isten a fenti egyszerű példához hasonlóan bánik velünk. Ismerteti velünk tanítását, és elvárja, hogy ne csak elméletben tudjuk azt, hanem gyakorlatban alkalmazzuk, és váljon belső énünké. Az Úr Jézus pedig életével tett bizonyosságot a tanítás érvényességéről.

Fegyelmezés

A keresztény szülőknek tudniuk kell, hogy Isten rájuk helyezte gyermekeik nevelésének felelősségét. Ha gyermekeinket úgy neveljük, hogy az megfeleljen Isten Igéjének, akkor Ő velük lesz, és megáldja őket.

Isten ítéletét vonja magára az, aki nem ehhez tartja magát. Isten megbüntette Éli főpap házát, mert a családfő nem fegyelmezte fiait (1Sám 3,13–14).

A szülők hivatása, hogy intsék és neveljék gyermekeiket, s vigyázniuk kell arra, hogy rendelkezéseiket a gyermekek végrehajtsák. A gyermek engedelmissége nem tetszőleges, a szülő kötelessége azt megkövetelni.

A következetesen nevelt gyermeknél többnyire elég a figyelmeztetés, vagy a dorgálás. De vannak olyan helyzetek, mikor a gyermek megmakacsolja magát, s nem hajlandó engedelmeskedni. Ilyen esetben az ismételt fenyegetés és felindulás teljesen értelmetlen. A gyereknél közönyösséget, a szülői tekintély lejáratását idézi elő. „Mivel a gonoszsgot nem éri azon nyomban utol a büntető ítélet, az embereknek nő a bátorságuk a gonosztettekre” (Préd 8,11).

Ekkor következik az a bibliai nevelési módszer, amit a modern tudomány ósdinak, barbárnak nevez: a fenyítés. „A vessző és a dorgálás bölcsességet ad; de a szabadjára hagyott gyermek megszegyeníti az ő anyját” (Péld 29,15).

A verés kérdésében teljesen nyilvánvaló, hogy a gyermek nem fog örvendező magatartást tanúsítani.

„Bármely fenyítés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazságnak békességes gyümölcsével fizet azoknak, akik ebben gyakorolták magukat” (Zsid 12,11).

A szülők a jövőre tekintsenek, s arra, hogy nem az a fontos, hogy a fenyítés pillanatában a gyerek mit gondol, hanem amit majd húsz éves korában mond.

David Wilkerson lelkész elismerően beszél apja kemény fenyítéseiről: „Így lett az akaratos, bolondos, engedetlen gyerekből bandavezér helyett az evangélium szolgája”.

A fenyítéssel kapcsolatos fontos szabály: ne azért fenyítsen a szülő, hogy ezzel vezesse le haragját, indulatát, idegességét. „Ember haragja Isten igazságát nem munkálja” (Jak 1,20).

A harag haragot szül, keserűség keserűséget. A büntetés minden haszna oda lesz, ha az nem egy magasabb, szent törvény érvényesítéséből, hanem bűnös dühkitörésből van.

Nagyon fontos a fenyítést követő együtt imádkozás, beszélgetés a gyerekkel. Minden büntetésnek megbocsátással és megbékéléssel kell végződnie. Nem szabad egy már elintézett ügyet tovább büntetni sem szóval, sem viselkedéssel. A szülő kifejezheti megbocsátását egy öleléssel, csókkal. De a gyereknek tudnia kell, hogy a bűnököt még Istennel is el kell rendeznie, mert Ő az, aki megbocsáthat és megtisztíthat.

A büntetés és a megbocsátás közötti különbség fontos alapfeltétele a nevelésnek. A büntetés célja, hogy a gyermek külső magatartását javítsa. Belső életét ez egymagában nem javítja meg, legfeljebb jobb fejlődési lehetőséget teremt a lelki élet számára. A „megbocsátás” viszont a lelki életre van hatással, ugyanis belső hozzáállásunk megváltozását csak Isten viheti

végbe.

Elérkeztünk ahhoz a ponthoz, ahol sok hívő szülő hibázik. Saját hitüket akarják rákényszeríteni gyermekükre. Pedig, ha valakit saját akarata ellenére győztek meg, az végül megmarad saját véleményénél.

Szülőknek, gyereknek egyaránt tudnia kell, hogy belső élete olyan terület, amely felett ő dönt. Hogy jól tudjon dönteni, abban sokat segíthetnek a szülők. Nem erőszakos módon, hanem példamutató életük, imádságaik által, beszélgetéseik során felkínálni a lehetőséget: Istennel élni Istennek.

Isten fontos feladattal bízta meg a szülőket: szeressék, oktassák, neveljék gyermekeiket úgy, hogy embertársaik számára áldássá, Istennek pedig dicsőségére legyenek. Ezt fogja Isten számonkérni minden szülőtől.

Larry Christenson: Krisztus a családban c. könyve alapján

LÁTÓSZÖG

ESYP '93 Csillebérc szeptember 28–október 2

Látszólag a megszokott hétköznapijait élte a volt csillebérci úttörőtábor szeptember 28-án délután. A buszról leszállva a tábor teljesen kihaltnak tetszett. A bejáratnál portásfülke és sorompó, de mintha portás nem is lenne, bárki szabadon bemehet. Az utat kétoldalt sűrű erdő szegélyezi. A szemet gyönyörködtető látványt csak az út végén álló zászlórudak csúfítják. A középső, legtermetesebb rúdon a magyar zászló árválkodik. Körülötte üres zászlórudak, melyekre a kommunista idők elmúltával nem húzzák fel többé a „testvéri” országok zászlóit.

Beértünk az imigyen kidekorált főtérre. Sehol egy lélek. Már indulnék a tábor főépülete irányába, amikor a feleségem szól, hogy valami feliratot lát a központi zászlórúd tövében. A felirat szűkszavú, de minden lényeges információt tartalmaz: „ESYP”, mellette egy nyíl jobbra, a könyvtáráépület felé. Megyünk tehát a jelzett irányba. A könyvtáráépületbe belépve megtörik a varázs. Az eddigi mozdulatlan csendet lázas sürgés-forgás váltja fel.

A teremben V alakban elhelyezett asztalokat látunk, körülötte a Bibliai Főiskola hallgatóival, valamint a budapesti Agapé gyülekezet fiataljaival. Kicsivel hátrébb egy számítógép dolgozik. A szívélyes üdvözlések után példás gyorsasággal megkapjuk a konferenciaanyagot, továbbá az étkezési jegyeket és a szálláshoz szükséges papírokat. Az egyik főiskolás fiú készségesen felajánlja, hogy elkísér a szálláshelyünkig, sőt még a csomagokat vinni is segít. Az első benyomások fontosak, tehát: Isten hozott Csillebércen!

ESYP. Első látásra furcsa, sőt teljességgel érthetetlen betűszó. Azonban némi leleményességgel – no meg angol nyelvtudással – megfejthető. Jelentése: European Seminary of Young Pastors, vagyis Fiatal Pásztorok Európai Szemináriuma. A rendezvény viszonylag újkeletű, a mostani még csak a 4. ilyen alkalom volt. Nagy megtiszteltetés Közösségünk számára, hogy idén Magyarországon rendezhettük meg a találkozót.

A résztvevők száma 200 körül mozgott. Európa több mint 30 országából érkeztek vendégek, s rajtuk kívül találkozhattunk néhány amerikai és dél-koreai testvérrel is. A létszám esténként további 20–30 magyar érdeklődővel gyarapodott, akik a napi munkájuk végeztével jöttek fel a csillebérci hegytetőre. A legtöbben – 77-en – természetesen Magyarországról érkeztek, a második legnagyobb csoport pedig a finneké volt 18 fővel.

Meglepő, hogy a fiatalok mellett viszonylag sok idősebb testvér és testvérnő jött külföldről. A magyar résztvevők viszont a fiatalok soraiból kerültek ki, s ifjú pásztoraink mellett szép számmal képviseltették magukat a lelkiileg növekedni vágyó fiatalok is. Segítőként jelen volt a Bibliai Főiskola teljes második és harmadik évfolyama, bár ők sokirányú feladataik miatt nem tudtak zavartalanul végighallgatni minden előadást.

Az előadógárda összeállítása parádésra sikeredett. Hogy csak néhány nevet említsek: *Aril Edvardsen*, világhírű norvég evangélista, *Jakob Zopfi*, az európai pünkösdi mozgalom elnöke, a pünkösdi világmisszió titkára; *Peter Kuzmics*, világszerte elismert bibliatanító; stb. S ezek az elfoglalt testvérek a meghívásnak engedve eljöttek Csillebércre, mert fontosnak tartják a fiatal nemzedék egészséges bibliai alapokon való nevelését. Az egészben a legnagyobb érték volt, hogy ezek az emberek nemcsak híresek, hanem valóban a Szentlélek erejével hirdetik – építő módon – az Igét. A konferencia résztvevői ezt tapasztalhatták meg, és megelégedettségüket nem a nagy nevek okozták, hanem a tiszta igei tanítás.

Az elszállásolás a tábor kollégiumépületében, pazarul berendezett bungalow-kban, illetve szerény faházakban történt. Mindig volt melegvíz, és az étkezéseknél sem kellett sorban állni. A programok lebonyolítása zökkenőmentes volt, a feszített ütem ellenére sem fordult elő nagyobb csúszás az időpontokban. Minden elismerést megérdemelnek a szervezők, név szerint *Fábián Attila* testvér, az Agapé gyülekezet fiataljai és a főiskolai hallgatók. Köszönet jár *Simonfalvi Lajos* és *Krizsán Sándor* testvéreknek, akik a tolmácsolás fárasztó munkáját végezték a nagy előadásokon.

A szervezők külön hálásak az Úrnak azért, mert nemcsak, hogy nem zártak veszteséggel, hanem a konferencián 200.000 Ft nyereség képződött, s ez lesz a következő ilyen rendezvény kezdőtőkéje.

A nyitóalkalomra 28-án este került sor. *Fábián Attila* és *Walter Bötsch* testvérek köszöntötték az Európa négy sarkából összesereglett gyülekezetet. Bötsch testvér, mint a legutóbbi ilyen rendezvény házigazdája kapott szót. Majd Közösségünk képviselőjében *Kecser István* testvér mondott néhány üdvözlő szót. Hangsúlyozta, hogy Isten tervében már régen benne volt az, hogy mi adjunk otthont ennek a szemináriumnak, és ez most megvalósult.

Néhány dicsőítő éneket követően *Aril Edvardsen* norvég evangélista tartott előadást az utolsó idők nagy aratásáról. A Mt 13,47–49-et olvasta fel: „Hasonló a mennyek országa a tengerbe vetett kerítőhálózathoz is, amely mindenféle halfajtát összegyűjt. Amikor megtelik, kivonják a partra, és leülve a jókat edényekbe gyűjtik, a hitványakat pedig kidobják. Így lesz a világ végén is: eljönnek az angyalok, és kiválogatják a gonoszokat az igazak közül.” Testvérünk széles körképet adott az evangélizáció mai állásáról a világban. Elmondta, hogy Európát kivéve mindenütt hatalmas ébredés van, s milliók térnek meg az Úrhoz. Európában viszont jó eredménynek számít a néhány száz megtérő is.

A hálót akkor húzzák ki a tengerből, amikor megtelik. Testvérünk részletes számadatokkal bizonyította, hogy most kell lennie a nagy aratásnak, amikor a világ népessége nagyobb, mint ahányan összesen éltek ezelőtt a Földön. Adataival bemutatta az ébredés kezdetét is: Nemcsak számbelileg, hanem a népesség arányában is növekszik a megtért emberek száma, s az új megtérők 90%-a pünkösdi, vagy karizmatikus. Az önmagukat kereszténynek vallók (hívők + vallásosak) között egyre nagyobb a Szentlélekkel kereszteltek aránya (lásd a táblázatokat). Közeledik a világméretű aratás. A növekvő gyülekezetek fontos ismertetőjele, hogy hogyan nézik a világ végét. Ahol azt mondják, most nem lehet nagy ébredés, mert az utolsó időkben vagyunk, ott nincs növekedés. Ez a nézet csak Európában található meg. Máshol azt tartják,

hogy a nagy aratás a végkorszakban, vagyis most van. Ezeken a helyeken ébredés van. Hinnünk kell a Szentlélek erejében, és nem szabad alacsonyra tennünk a mércét.

29-én reggel szolgált *Joseph Brenkus*, a szlovákiai Apostoli Egyház elnöke. Néhány gondolat előadásából, melynek témája – miként az egész konferenciáé – az volt, hogy Krisztus építi a gyülekezetet. A gyülekezet Isten szuverén akaratából jött létre, örökkévaló tervének a része. A gyülekezet alapja Krisztus. Nem nagy szavak kellene, hanem Isten napjainkra vonatkozó akaratának felismerése. A gyülekezet célja: szolgálni Istennek, a szenteknek, a hitetleneknek. Erre kell tekintenünk. Ne a saját szolgálatunkat építsük, hanem munkálkodjunk Urunkkal együtt!

Ezután következett *Bryan Edwards* előadása a Szentlélekkel való együttmunkálkodásról. Ehhez meg kell tanulni imádni, hallgatni, várni Őt. A Szentlélek korszakában élünk. Isten új szolgálati területeket hoz mozgásba (Ézs 43,18–19). A Szentlélek mindig tesz valamit, így a vele együttmunkálkodó is állandó mozgásban van. Előre kell tudni akaratát, nem elég a hullámokat követni. A gyülekezet sokszor a Szentlélek hullámaival szemben, azok ellenében munkálkodik. Ha a pünkösdi nép nem mozdul Istennel, akkor Ő másik népet keres magának. Meg kell törnünk a tradíciókat. Nem játszhatunk tovább gyülekezetesdit. Isten nem engedi, hogy egész Európa pokolra jusson miattunk.

A Szentlélekkel való együttmunkálkodás hat akadály: 1. félelem; 2. bizonytalanságérzet; 3. törvényeskedés; 4. kulturális háttér; 5. rugalmatlanság; és 6. a teológiai kifejezésekre való sűrű hivatkozás. A merev teológiai rendszernél csak a temető rosszabb. Érzékenynek kell lenni azokra az ígéretekre, melyeket a Szentlélek megelevenít.

Az esti alkalmon *Veiko Manninen* finn testvér a prófétai hangról beszélt. Elmondta, hogy hamis és veszélyes az olyan látomás, amely elvezet valakit az Igétől. A Szentlélek mindig Jézushoz vezet. Ne vádold hidegséggel a gyülekezetet, te magad gyújts lámpást, és vidd a szeretet melegét! Mindennek a gyülekezet erősítését kell szolgálnia. A prófétálás erre való, valamint a bátorításra és a vigasztalásra. Hiába vannak jó doktrínák, ha a gyülekezetben hideg a lelki légkör, akkor nincs növekedés, és nem nyilvánulnak meg a lelki ajándékok sem. A Szentlélek melege, a kölcsönös szeretet és a szívbeli egység szükséges az ajándékok működéséhez.

Másnap Bryan Edwards az Ézs 6,1–9 alapján folytatta témáját az együttmunkálkodásról. Az Igében leírt esemény idején Ézsaiás már szolgálatban állt, mint próféta. Istenképe korlátozott volt, csak bizonyos fokig ismerte Istent. Ha együtt akarsz munkálkodni a Szentlélekkel, nem korlátozhatod Istent. Ismerd meg Jézust, és magadat is igazán! Őt dolog mindenütt megvan, ahol a Szentlélek munkálkodik: 1. Az emberek ismerik magukat, és Istent. Ézsaiás csak ekkor ismerte fel kicsoda Isten, és ki ő. 2. Imádkozás. 3. Mindig elvárják, hogy Isten cselekedjen. Korlátlan az istenképük. Az egész Föld Istené, Számára nincs elérhetetlen terület a lelkiekben sem. Sokszor azért nem történik semmi, mert elvárások nélkül végezzük a rutinfeladatokat a gyülekezetben. 4. Egyszerű gyermeki hit: amit Isten mond, meg is teszi. Például egy afrikai pásztor azt tanítja a 3000 új megtértnak, hogyan kell halottakat támasztani: ne próbálkozzanak öregek feltámasztásával, csak fiatalokéval. 5. Ismerik a küldetésüket: nem gyülekezetesdit játszanak, hanem Krisztust hirdetik.

Ézsaiás szeme kezdett megnyílni. Uzziás árnyékában élt eddig, de ekkor Uzziás meghalt. Ne szolgálj mások árnyékában! A Szentlélek testre szabott szolgálatot készített el számodra. Isten nem unalmas, nem ad egyforma szolgálatokat. Ne utánozd mások szolgálatát! Engedd, hogy Isten eredeti szolgálatot adjon neked! A Szentlélekkel való együttmunkálkodáshoz minden megmozdulásunkban benne kell lennie a szentségnek.

A társadalom alapjai (család, gazdaság, oktatás, törvény és rend, vallás) megrendültek

napjainkban. Gyenge világban élünk. Ha viszont Isten megrázza a gyülekezetet, az nem esik szét, hanem összerázódik. Ne legyünk merev, rideg oszlopok a gyülekezetben, amelyek tántoríthatatlanul ragaszkodnak a tradíciókhoz! Nagyon kényelmes dolog, ha mindig előre lehet tudni, hogy mi lesz a gyülekezetben, sőt, az ország összes gyülekezetében. De ez nem jó. Mindenesetre ne essünk át a ló másik oldalára sem, nehogy a tradícióellenesség váljon tradícióvá! Ne cseréljük fel az egyik tradíciót a másikkal!

Megemlítem még Jakob Zopfi október 1-i előadását, melyben Barnabás példájával buzdította a hallgatóságot az ApCs 11,19–26 alapján. Az Ige szerint Barnabás

1. Jó ember volt. Mi is jó emberek vagyunk, mert megtértünk, majd beteltünk Szentlélekkel. Jézus fényét tükrözzük vissza, mint a Nap. Töltsük meg a szívünket Isten Igéjével! Tanuljunk meg Igéket kívülről! Nem elég, ha csak élményeink vannak. Egészséges bibliai alapok kellene.
2. Barnabás teljes volt Szentlélekkel. Hiszem, hogy teljesek vagyunk Szentlélekkel.
3. Teljes volt hittel. Ha kishitű vagy is, akkor is hatalmas Istened van!
4. Láta Isten kegyelmét. Lássuk meg mi is! Beszéljünk tisztelettel testvéreinkről, még ha sok is velük a gond.
5. Barnabás tudott munkaközösségben dolgozni. Nem törekedett elsőségre. Elment Pálért Tárzusba, pedig tudta, hogy ezután csak második lehet. Nekünk is alázatosoknak kell lennünk!
6. Barnabás képes volt mások bátorítására. Legyünk ilyenek mi is!

Október 1-én este a konferencia keretében evangélizációt tartottak a Gizella úti imaházban. A péceli fiatalok énekszolgálatára és néhány bizonyágtétel után Aril Edvarlsen testvér hirdette az Igét a Mt 27,15–26 alapján. Nagy szavaktól és pszichológiai fogásoktól mentes prédikációjában leszögezte, hogy minden nemzedéknek, sőt minden egyes embernek választania kell Jézus, Isten Fia és Barabbás, a köztörvényes bűnöző, vagyis Isten és a Sátán között. A zsidók akkor Barabbást, a Sátán atya fiát (Barabbás = Apja fia!) választották. Jézust pedig megfeszítették. Hamarosan elszabadult közöttük Barabbás szelleme, melynek következménye a rómaiak elleni lázadás és Jeruzsálem pusztulása lett.

A századfordulón Norvégia a világ legszegényebb országai közé tartozott. Ekkor hatalmas ébredés történt az országban. Az akkori generáció Jézust választotta, így Urunk szabadon munkálkodhatott az országban. Mára Norvégia a világ egyik leggazdagabb országa, ám a mai nemzedéknek ismét meg kell hoznia a maga választását: Jézus vagy Barabbás. Századunk elején Német- és Oroszországban is ébredés vette kezdetét. Ezt azonban mindkét helyen elfojtották. Visszautasították Jézust és elszabadult Barabbás szelleme, és hamarosan Sztálingrádtól az Atlanti-óceánig szabadon garázdálkodott egész Európában. Oroszországban a cári rendőrség Szibériába deportálta a megtért embereket. Kevéssel utána már Barabbás léptei voltak hallhatóak az országban. Véres kommunista forradalom, polgárháború, majd fogolytáborok 70 éven keresztül. De a mai nemzedékének ismét választási lehetősége van Oroszországban, egész Európában: Jézus vagy Barabbás. Magyarországon is választani kell Isten és a Sátán között. Az itt jelenlevőknek is választaniuk kell, mert nincs középút – fejezte be szavait Edvarlsen testvér.

Bizonyágtétele megdöbbentő erejű volt. Nagy kár, hogy nem egy nagy sportcsarnokban került sor az evangélizációra, akkor hitetlenek ezreit lehetett volna elhívni. Így csak 7–8 ember jelezte döntését kézfelemeléssel, és ment előre, hogy imádkozzon a lelkigondozókkal.

Figyelemreméltó, hogy Edvarlsen testvér teljesen Krisztus és a Szentlélek meggyőző erejére építette szolgálatát, még a hívogatásnál sem alkalmazott semmilyen érzelmi ráhatást.

Kérte, hogy most ne zenéljenek, teljes csend legyen, hogy az emberek mindenfajta érzelmi manipulációtól mentesen választhassanak Jézus vagy Barabbás között. Az Úr az ilyen manipulációk nélkül is cselekedett. Milyen más ez, mint amikor mi minden lehetséges emberi eszközt bevetünk, csak hogy az embereket Krisztushoz kényszerítsük! Talán nekünk is Krisztusra kellene jobban építenünk, és kevésbé az emberi praktikákra.

Pillanatképek

Egyik délelőtt szót kaptak az újraeledő orosz pünkösdi mozgalom képviselői. Orosz szokásnak megfelelően egy hatalmas Oroszország- térképpel vonultak fel a pódiumra. A térképet Walter Bötsch kezébe nyomták, aki ekkortól fogva sóbálvánnyá dermedten állt az egész produkció alatt. A téma meglehetősen unalmas volt, melyre természetesen a tolmács is rátett egy lapáttal, hiszen komoly nehézséget okozott számára a fordítás. A konferencia résztvevői az ilyenkor szokásos módon reagáltak. Megindult a zsidongás a teremben, ki-ki beszélgetni kezdett padtársával. Mások az asztalra dőlve próbáltak szunyókálni, hogy ezzel is enyhítsenek a rendkívül zsúfolt program (napi 5 előadás!) okozta fáradalmaikon. Az orosz testvérek minderről nem vettek tudomást, folytatták unalmas mondókájukat. A kínos helyzetet egyedül az oldotta, hogy egy idő után Bötsch testvér kénytelen volt elengedni a térkép egyik szélét, hogy megmeredt kezét kicsit megrázhassa. Mindenki ezen nevetett és órá figyelt. Végül orosz testvérünk ezt mondta: „Olyan nagy ez az Oroszország, hogy nem folytatom tovább a felsorolást” – s ezzel levonult a színpadról.

Szívből jövő taps volt a válasz, olyan, amelyet az egész konferencián nem lehetett hallani. Orosz testvérünk talán máig meg van győződve róla, hogy az elmondottakért kapta a tapsot. Pedig a közönség csak azért tapsolt olyan lelkesen, mert felettébb megkönnyebbült, hogy befejeződött a produkció.

– Hideg van! – fakadt ki egy svéd testvér az ebédlőbe menet. – Akárcsak Svédországban. Olyan az idő, mint télen, pedig pár napja még szinte nyár volt Magyarországon.

Gondolom, ehhez hasonló morfondírozást másoktól is lehetett hallani a konferencián. Tény, hogy szerdára megjött az eső, és vele a hideg is. Másnapra az eső elállt, csak a hideg maradt. Sokan felvették az összes meleg ruhájukat, hogy kibírják valahogy. Különösen a faházások fáztak. Volt, aki éjszaka hálózsákba bújt, s erre tett két paplant, meg egy pokrót.

Úgy tűnt, a hívőket nem fogja a hideg. Az Úr kegyelméből nem vált a konferencia hangos köhögő és orrfúvó koncertté. Hála Neki érte!

Péntek este negyed hétre már majdnem megtelt a Gizella úti imaház, negyedórával az evangélizáció kezdete előtt. Ekkor érkezett Jakob Zopfi a pünkösdi mozgalom egyik első számú vezetője a világon. Egyedül jött, csendben, nem volt vele népes kíséret, nem is kürtöltek előtte: „Jön a nagy Zopfi!” Testvérünk a terem hátsó harmadában próbált meg helyet foglalni, de a kérdéses hely már foglalt volt. Zopfi testvér megkerülte a padosorokat, majd egy húsz év körüli magyar fiútól kért engedélyt leülni. A fiú hosszasan gondolkodott, majd megengedte a pünkösdi világszervezet titkárának, hogy mellé üljön. Pár perccel később arra járt a rendezvény fő szervezője, Fábián Attila testvér. Látta, hogy Jakob Zopfi számára méltatlan helyen ül, elhívta hát az első sorba. Zopfi testvérrel tehát szó szerint megtörtént az, amit Jézus mondott példázatában: „Barátom ülj feljebb!”

Táblázatok

1. A világ népessége

Krisztus kora	175	millió
1850	1	milliárd
1930	2	milliárd
1960	3	milliárd
1978	4	milliárd
1992	5,4	milliárd
2000*	6–7	milliárd
2050*	14 milliárd	

* *becsült adat*

2. *A megtért emberek aránya a világ népességének százalékában*
{k1993601}

3. *A Szentlélekkel keresztek száma az összes kereszteni (hívő + vallásos) százalékában*

1900	0,7%
1970	6,2%
1990	31,2%
2000	?

4. *A karizmatikus hívők felekezeti hovatartozása*

„Szentség mozgalom”	5,4 millió
Klasszikus pünkösdi	194 millió
Karizmatikus protestáns	196 millió
Karizmatikus katolikus	72 millió
Kínában karizmatikusok	50 millió
„Harmadik hullám”	33 millió
Összesen	550,4 millió

5. *A világ nagy vallásai 1990-ben*

Kereszteni	1759 millió
Muszlim	935 millió
Hindu	705 millió
Buddhista	303 millió
Zsidó	18 millió

Minden nap 364 400 emberrel gyarapszik a kereszteni száma, míg az európai gyülekezetek 7000 fővel csökkennek.

Istenre hagyatkozni • Waldemar Sardaczuk

Délutánonként fakultatív előadások voltak több témában. Közülük egyet emelnék ki: *Waldemar Sardaczuk* előadását, melynek már a címe is sokat sejtetett: Istenre hagyatkozni. Testvérünk először arról a manapság divatos felfogásról beszélt elítélőleg, melynek lényege, hogy a Bibliában található ígéretek alapján akarják Istennek megparancsolni, hogy mit tegyen. (A többi előadónál is meg lehetett figyelni egy-egy elejtett megjegyzésből, hogy mindannyian elvetik az ultrakarizmatikus divatirányzatokat, tévtanításokat, mint amilyen a sikerteológia, a helyes megvallás, a generációs átok, a bűnvallás helyetti ördögűzés, közismertebb nevén szabadító szolgálat, stb.) Az a legnagyobb problémánk, hogy azt gondoljuk, hogy amit Isten

másért megtett, értünk is megteszi. Arra hivatkozunk, hogy meg van írva, és ez mindenütt, mindenkor érvényes. Ezen az alapon valaki elkezdett ördögöt üzni Németországban. Öt év múlva az illető pástort feljelentették, és feleségével együtt letartóztatták. Valami nem működött ennek a pástornak a teológiájában. Olyan területre tette be a lábát, amely nem volt az övé.

Testvérünk ezután felolvasta a 2Móz 3,1–5-öt, az égő csipkebokor történetét. Mózes 80 éves volt ekkor, és még nem volt saját nyája, hanem az apósa juhait kellett őriznie. Látszólag nem vitte semmire. Ha nem vagyunk készen a szolgálatra az apósunk nyájánál, sohasem lesz saját nyájunk. Ha nem vagyunk készen segédpástorként szolgálni egy pástor mellett, sohasem lesz saját gyülekezetünk. El kell fogadnunk a pástorunkat.

A saját erejéből Mózes mindent elveszített. Egyiptomban csak egy embert tudott megtéríteni, az is belehalt. A 40 év sivatagi száműzetés alatt Mózes megtanulta az engedelmességet. Csak annak lesz átélése, aki Istennel él, és hűségesen elvégzi a szokásos munkáját. Egyszer eljön Isten időpontja, amikor nagyobb feladattal bíz meg. Mózes higgadt ember volt, nem futott oda rögtön az égő csipkebokorhoz, hiszen megszokott jelenség a pusztában, hogy a nagy melegben egy-egy kóró lángra kap. Felment a hegyre, látta, hogy ég a csipkebokor, de nem szaladt oda, hanem visszaballagott a nyájához. Pár óra múlva ismét felment a hegyre, s csodálkozott, hogy még mindig ég a bokor, de aztán visszament a nyájához. Pedig a tűzben maga Isten volt. Ismét eltelt valamennyi idő, és Mózes megint felkaptatott a hegyre. Csodák csodája a csipkebokor még mindig lángolt. Erre már Mózes elfogta a kíváncsiság, és odasietett megnézni, hogy mi ez a nagy csoda.

Isten csendben várta a bokorban Mózeset. Nem csapott nagy reklámot, hangos hírverést: „Gyertek a tűzkonferenciára!” Amikor Mózes közeledett, akkor sem hívta, hogy „Gyere drága testvérem, szeretettel üdvözöllek a tűzkonferencián! Csak terád vártunk!” Ehelyett azt mondta: „Ne jöjj közelebb! Oldd le sarudat a lábadról, mert szent az a hely, ahol állasz!”

Isten tüze a csipkebokorban ég, nem a szép pálmafában. Az Úr ma is ilyen kórókat választ ki, hogy dicsőségét visszatükrözzék. Vannak, akik mindig valami újért égnek. Nagyon sok ember ég, lángol, majd nagyon hamar leég. Ne szaladjunk minden égő gyufaszál után! Menjünk Isten tűzéhez! A lelkesedés tűzének sokszor nagyobb a füstje, mint a lángja. A füst miatt pedig könnyezik a szemünk.

Ha Isten küld minket, arra is számíthatunk, hogy halál vár ránk, hiszen az Úr a fáraóhoz küldte Mózeset. Ő megkérdezte: „Ki vagyok én? És ki vagy te?” „Vagyok aki vagyok.” Nem mehetünk oda a bíróhoz: „Nekem ez a jogom!” Nem kényszeríthetjük Istent: „Ezt meg kell tenned!” Nincsenek jogaink Vele szemben. Bízunk kell Benne. Isten nem működik az éhségstrájkra. (Nagyon sokan böjtölnek, hogy ezzel befolyásolják az Urat.)

„Ábrahám, Izsák és Jákób Istene vagyok!” Ábrahám és Izsák igazán rendes emberek voltak. De micsoda kegyelem, hogy Ő Jákób Istene is, az olyan gyarló embereké is, amilyenek mi vagyunk! Mózes bízott Istenben. Akarjunk mi is engedelmes szolgák lenni! Isten képes hatalmas dolgokat cselekedni, Ő a Gondviselőnk. Ha az Úr küld minket valahova, vállalja is érte a felelősséget. Aki megrendeli a munkát, állja is annak költségeit.

Sardaczuk testvér a saját életéből vett erőteljes példakkal is alátámasztotta mondanivalóját, melyek bizonyították, hogy ő Istenre hagyatkozott, és nem csalódott. Csak akkor lehetünk eredményes szolgák, ha követjük példáját.

Az ébredés – nem csupán kifejezés, hanem téma a Bibliában •
Jakob Zopfi

Mi az ébredés?

Az ébredés jellemzői *Charles Haddon Spurgeon* (1834–1892) szerint:

1. Rendkívüli vágyakozás Isten Igéjének a hallgatására, mely párosul az arra való felfokozott készséggel, hogy az emberek az élet alapvető dolgairól beszélgessenek, és engedjék, hogy az Ige szóljon hozzájuk.
2. Rendkívül tiszta meglátása a saját bűnünknek és személyes érdemtelenységünknek, mely az arra való készséggel ötvöződik, hogy imádkozzunk egymással a bűnbocsánatért és a gyógyulásért.
3. Mély hálaérzet Krisztus bűnt eltörlő áldozatáért, és életünk személyes alárendelése Megváltónknak.
4. A kegyelem *Lelke* által irányított személyes odaszánás és elkötelezettség az Istennel kötött szövetség iránt, melyet kézzelfogható radikális változás követ a magatartásban és a szokásokban.
5. Nagy öröm a személyes és közös imában, örvendezés Isten törvényei miatt.
6. Szokatlan érzékenység Isten közelségére, melyet a Szentlélek öröme és túlradó hála kísér.
7. Megújult buzgóság a szeretetben, és mély megértése a kereszténységen belüli egységnek.
8. Komoly aggodalom a hitetlenekért, és buzdítás Isten kegyelmének hirdetésére, mely *Fia* Jézus Krisztus által nyerhető meg.

Dr. R. A. Torrey (1856–1928): „Mivel csak Isten adhat életet az embereknek, így az ébredés olyan időszak, melyben Isten meglátogatja népét, és új élettel árasztja el őket a Szentlélek ereje által, s gyermekei által új életre hozza a bűnösöket is, azokat, akik eddig bűnben és vétékben éltek... Gyakoribb, hogy a vallási buzgalmat és szenzációt a professzionális evangélisták és az úgynevezett ébredési prédikátorok vezérlik ravasz módszereikkel. Azonban ez nem ébredés. Nincs szükségünk az ilyenfajta ébredésre. Az ilyen gyakorlat és felfogás nem áldás, hanem átok, mellyel az ördög utánozza az ébredést.”

Dr. Martin Lloyd Jones: „Az ébredés nem azt jelenti, hogy az emberek az igehirdetések ereje által nyernek üdvösséget. Az ébredés azt jelenti, hogy bizonyos helyeken, vagy egy nagyobb területen a Szentlélek nagy hatalommal leszáll Isten gyülekezetére. Ez nem valami rosszul értelmezett divat. Isten ereje letaglózza az elveszetteket. Az emberek belső lénye önmagával viaskodik, sokan még a földre is leesnek. Hatalmas belső csata zajlik, amely elvezet a bűnvalláshoz és Isten békessége és üdvössége utáni erőteljes vágyakozáshoz. Az ébredés címszó alatt ezt kell érteni.”

Az ébredést az embereknek kell előidézniük?

Három válasz:

a) Az ébredést az ember bárhol és bármikor előidézheti mindaddig, amíg a feltételek adottak.

Charles G. Finney: „Ha az előfeltételek adottak, az ébredés bárhol és bármikor megtörténhet.”

b) Az ébredés Isten szuverén, az emberi erőfeszítésektől független cselekedete. *Jn 3,8* „A szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod honnan jön, és hova megy; így van mindenki, aki Lélektől született.”

c) Az a) és b) változat együttműködhet.

Dr. Martin Lloyd Jones: „Nagy kár, hogy Istennek egy olyan nagy embere, mint Charles G. Finney, akit Isten csodálatosan használt, azt gondolta, hogy az ember előidézheti az ébredést, sőt megszervezheti és végrehajthatja azt. Végtelenül sajnálatos számomra, hogy ez nagy zűrzavart okozott és okoz. Teljes mértékben meg vagyok győződve róla, hogy ez visszatérhatja a Szentlélek. Az ébredést sohasem idézheti elő az azt szervező ember. Az ébredés mindig a Szentlélek erővel és hatalommal való közvetlen beavatkozásának a következménye. Rajzolhatnánk egy grafikont a gyülekezet hosszú történetéről. A kiindulópont pünkösdi ünnepe, amikor hatalmas ébredés játszódik le. Bizonyos idő elteltével ezt az erőt és hatalmat már nem lehetett megtapasztalni, az egyház pedig megromlott. A gonosz és a világ támadta a gyülekezetet, és úgy tűnt, hogy minden elveszett. Az egyháznak nem volt többé isteni ereje és hatalma. Sokan kétségbeestek emiatt. Isten váratlanul ismét elküldte Lelkét. Hatalmas ébredés volt a következmény és a gyülekezet ismét a lelki létezés magaslataira emelkedett.

Az egyháztörténelmet mindig ezek a hullámhegyek és hullámvölgyek jellemzik. A „hullámhegyek” az ébredések, a Szentlélek kitöltetései voltak. A Szentlélek ilyen nagy megmozdulásai idején sokan mondták el, hogy többet tudtak meg Istenről és az Úr Jézus Krisztusról egyetlen összejövetelel, mint amit elérhettek volna egy életen át tartó bibliai és teológiai tanulmányok révén. Még a világból jött emberek is, akiknek addig semmi kapcsolatuk sem volt az evangéliummal, ugyanerről a megtapasztalásról tettek bizonyosságot.

Ez valóban megrendítő tény. A Zsoltárokból ezt olvassuk: „A mennyben lakozó kineveti ... őket.” Meggyőződésem, hogy Isten időnként kineveti gyülekezetét. Lát bennünket, hogyan küzdünk, hogy saját erőnkkel és képességeinkkel stabilan tartsuk a bárkát (Nóéét), mintha annak stabilitása rajtunk múlna. Nagyon elszántak vagyunk, összejöveteleket rendezünk, nyilatkozatokat teszünk. De ezek nem vezetnek sehova. És akkor, amikor végére érünk minden szervezett tevékenységünknek, amikor minden tanácsunk elfogy, és már elköltöttük minden pénzünket, és a dolgok csak egyre rosszabbra fordulnak, akkor Isten leszáll közénk egy nem várt helyen és olyan embereken keresztül, akiket a legkisebbnek gondoltunk, és kitöltetik a Szentlélek. S ezáltal Isten gyülekezete az erő és a népszerűség új magaslataira emelkedik. Nagy sokaság vallja meg bűneit, és az evangélium igazsága újra életünk kormányzó erejévé válik. A Szentlélek ilyen erővel nyilvánul meg a gyülekezetben”.

Akadályok

Utánzás

A Sátánról és a varázslásról való téves hiedelmek sok félelmet és kimondhatatlan szenvedést okoznak a gyülekezetben. De még rombolóbb a hitetlenség, az áskálódás és a közönyösség. A felszínes sátánológia felszínes krisztológiát jelent. Aki elveti a Sátán létezését, az elveti Jézus tényleges küldetését is. „Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa” (1Jn 3,8).

Akadály, amikor a formalizmus és a siker helyettesíti a szentséget és a megújulást. További akadályt jelentenek a törvényeskedés, a kegyes gyakorlatok, a pásztorolás-pszichológiai technikák, a lelkigondozó-kultuszok, a lelkesedés, a dicsőítés túlhajszolása, a lelkesedésből származó álmok, látomások és látások. Az ébredés gátját képezhetik ismereteink és felfogóképességünk korlátai (Ézs 55,8–9; 1Kor 13,9–12), a kevés erő (Jel 3,8) és a helytelen vezetés (1Kor 11,17).

Az ébredés kihívása

Dr. Martin Lloyd Jones: „Folytassuk gyakorlati erőfeszítéseinket, siessünk tanulmányainkkal és elméleti felkészülésünkkel! Az Úr pedig legyen kegyelmes hozzánk,

hogy ne ezek a cselekvések jelentsék a teljességet. Az legyen a végső célunk, hogy olyan felkészültek és képzettek legyünk, amennyire csak lehetséges! Bár még így sem fogjuk sohasem elérni az olyan tanult emberek képességeit, mint Pál apostol, Augusztinus, Luther és Kálvin. Ők hatalmas értelmi képességgel rendelkező emberek, lelki óriások voltak. S úgy tűnik, mintha Isten akkor használná az ilyen nagy embereket, amikor nagy tetteket hajt végre a Gyülekezetben. Ezért folytassuk e képességek keresését és fejlesztését! Ne hagyjuk ki a felkészülésnek ezt a felbecsülhetetlen értékű időszakát! De ennek sohasem szabad végcélá válnia. Fel kell tölteni értelmünket azzal a ténnyel, hogy még a legjobb emberi előfeltételek is haszontalanok valójában a Szentlélek erejével felruházott tekintély nélkül.”

Hinnünk kell az ébredésben, beszélnünk kell róla, és keresnünk kell azt. Jézus megkérdezte: „Akarsz-e meggyógyulni?” (Jn 5,6) Különbséget kell tennünk a kívánság és az arrogáns „akarom” között. Nem beszélhetünk úgy, mint Ráhel: „Adj nekem fiakat, mert ha nem, belehalok!” (1Móz 30,1) Nem imádkozhatunk *John Knox* módjára: „Uram, vagy nekem adod Skóciát, vagy meghalok!” Imádkoznunk kell tehát az ébredésért, de nem szabad azt kikövetelnünk Istentől, hiszen az ébredés Urunk szuverén cselekedete. S bármennyire vágyunk is az ébredésre, utóbbi tény nem szabad szem elől tévesztenünk!

Jakob Zopfi a 30-án tartott előadásához írta az alábbi jegyzetet. Az ébredésről szóló ige hirdetésének fő gondolatai: Nagy kísértése a fiataloknak, hogy az átélés a legfontosabb. Valóban ez is fontos, de fontosak a doktrínák (hittételek is). Szolgálatunkat ne a megtapasztalásainkra, hanem Isten Igéjére építsük! Munkálkodjunk a bennünk levő kegyelem szerint! A szolgálatra való elhívás tiszta kegyelem, ebben nincs szerepe a saját képességünknek.

Éljünk a kegyelemben, legyünk hűségesek! Ne akarjunk Bonnkék lenni! A fiatalok hajlamosak olyan úton elindulni, ami nem a legjobb. A prófécia, látomások nem olyan magas rendűek, mint Isten Igéje. Először legyünk Isten emberei!

Gal 1,10: Jézus Krisztus rabszolgái, ne járjatok az emberek kedvébe!

2Tim 2,24: Pásztorok, ne viszálykodjatok, legyetek alázatosak!

1Pét 2,16: Ne éljete vissza a szabadságotokkal!

Jel 2, Thiatira: Tudnunk kell, hogy Isten szól-e, vagy más.

Isten különleges áldásokkal áldotta meg rabszolgáit. Noé evangélista volt: mindenki látta, hogy építette a bárkát. Nem volt tanító. Sokkal több evangélistára van szükségünk, mint tanítóra. Európában a szekták (pl. jehovisták) azért növekednek gyorsabban nálunk, mert munkálkodnak.

FÓRUM

A választások elé – Kormányzás–Gyámolítás–Diakónia • Telegdi József

Köztudott, hogy Közösségünkben 1994 elején kerül sor az Országos Presbitérium vezetőségének – az elnökségnek – a megválasztására. A következőkben erre gondolva szeretnék néhány bibliai alapelvet felmutatni, nem pedig a parlamenti választások lehetséges következményeit taglalni. Hiszem, hogy az az alapelv, ami igaz a helyi gyülekezetre, megáll a Közösség egészére nézve is.

A gyülekezet, ill. a Közösség élén állva Isten akaratának engedelmeskedni, megfelelni nem könnyű, sőt emberi képességet és erőt felülmúló feladat. De éppen ebben segít, gyámolít a Szentlélek: a nemtudót képessé teszi a szolgálatra, a nemakarót akaróvá, sőt szív szerint hajlandóvá és készé teszi.

Ne feledjük: a Szentlélek nem foglya, nem rabja, nem kiszolgáló rabszolgája a gyülekezetnek, hanem annak Ura! Ő nem (a mi) hangulat(unk) szerint és nem hűség nélkül munkálkodik a gyülekezetben, hanem tervszerűen és bölcsen. Felette mi nem rendelkezünk, mindig csak kérhetjük.

A Szentlélek kihív a világból, újjászüli és megszentel. Ez a megszentelés azonban nem vezethet önmagunk személyi kultuszához. Törődnünk kell a magunk üdvösségével (Fil 2,12), de saját üdvösségünk ápolásában nem merülhetünk el annyira, hogy közben megfeledkezünk a másik emberről, vagyis a szolgálatról. Az elhívás mindig szolgálatra, a Krisztus küldetésében való részvételre szól.

1. Vezetőkkel, vagy nélkülük?

Az Ef 4,11–14-ben azt olvassuk, hogy „Ő adott némelyeket...”, Ő adott vezetőket a közösség élére. „Adott” (múlt idő!), tehát ahol közösség alakul, ott Isten már előre ismeri a leendő vezetők nevét és személyét. Ideális esetben őket a közösség is felismeri. Ő tud a férfinak feleséget, segítőtársat „szerezni”, és Ő tud a közösségnek vezetőket „adni”, s ha kell (ha szóhoz jut), *mer név szerint is ajánlani*, mint tette ezt Barnabás és Saul esetében (ApCs 13,2). Nagy nyereség az egész közösség számára, ha a Szentlélek a maga neveltjeit munkába állíthatja. Az ilyenek mellett nem a rokonai, nem is a szimpatizánsok állnak ki, hanem maga a Lélek emel szót, hisz ki tudja, mióta és milyen módszerekkel nevelte őket!

A Szentlélek kineveli a vezetőket, és karizmákat ad nekik, mégpedig azokat, amelyekre kinek-kinek mint a Krisztus teste tagjának a maga helyén szüksége van (1Kor 12,18). Különbözőek a szolgálati területek, ezért nem egyformák az ajándékok sem.

Aki ajándékot „nyert”, vele együtt kapta a felelősséget is: adósává lett azoknak, akiknek hasznára adatott (1Kor 14,3; 12,7).

A sokféle kegyelmi ajándék közül ezúttal a *vezetést* (kormányzás), a *gyámolítást* és a *diakóniát* tesszük vizsgálat tárgyává.

2. A vezetés vagy kormányzás ajándéka

Az 1Kor 12,28 szerint Isten az eklézsia számára adott „*kegyelmi ajándékokat vezetésre*”, kormányzásra (kübernészis = kormányzás, irányítás; ügyintézés; kübernétész = irányító, hajókormányos, hajóskapitány). Míg a „kübernétész”, a kormányos a kormánylapátnál (keréknél) van, addig a hajó biztosan halad a cél felé, s kikötőbe ér!

Úgy hiszem, mindazok kapják a vezetés ajándékát, akiket Isten maga rendelt a közösség irányítására, vezetésére.

A „kormányzók”, akik a vezetés ajándékát kapták, elsőrenden *a közösség külső ügyeit intézik*, a rendre felügyelnek. Minden bizonnyal ebből a szolgálatból alakult ki a **püspöki, episzkoposzi** tiszt (episzkoposz = megfigyelő; felügyelő, felvigyázó). Az episzkoposz a profán görögben elsősorban a háborúban kiküldött megfigyelő; az athénieknél olyan felügyelő, akit az Athén alá vetett államok belügyeinek irányítására és ellenőrzésére küldtek ki. Az Újszövetségben az eklézsia vezető embere, felelős vezetője, felügyelője (az ApCs 20,28-ban a diakónusok mellett; Fil 1,1; 1Tim 3,2; Tit 1,7). A legátfogóbb értelemben Krisztus az egész egyházra és valamennyi tagjára nézve tölt be hasonló funkciót mint „a lelkek (emberéletek) pásztora és felvigyázója” (1Pét 2,25).

A Fil 1,1-ben Pál apostol köszönti a püspököket (eszerint többen is voltak Filippiben!). Feladatuk a karizmatikus szolgálatok közé tartozott.

Nem kell tehát e szót elvetni, benne idegen kovászt sejteni, nem feltétlenül kell fekete palástú „méltóságos úrra” gondolni, egyszerűen meg kell szabadítani világias ragadványától. Nyilvánvaló, hogy az őskeresztény gyülekezetekben volt rendtartás, hiszen rend nélkül nem lehet egységes, előremutató munkát végezni!

Nyilvánvaló az is, hogy egy mai értelemben vett püspöki hivatal felállításával eltérnénk a bibliai irányvonalától. De egy, *a vezetés-kormányzás ajándékával megáldott karizmatikus munkacsoport* a Közösség javára válhatna, „felvigyázva” egyebek mellett szervezeti felállásunk és működésünk, valamint választási ügyrendünk biblicitását. (Természetesen ez csak kellő átgondolás és egyetértés után funkcionálhatna.)

Krisztus földi munkálkodásának idejét – annak nagy részét – tizenkét emberrel töltötte. Vezetőkké képezte ki őket azért, hogy mennybemenetele után továbbvigyék munkáját. Később a Krisztus által kiképzett apostolok mindenütt vezetőket, **presbitereket, véneket** állítottak a gyülekezet élére (ApCs 14,23), akik – kiemelten – *a beszédben és tanításban* fáradoztak (1Tim 5,17) és imádkoztak a betegekért (Jak 5,14). Ők tehát elsősorban *lelki jellegű szolgálatot, irányítást végeztek!*

Néhány gyülekezet megkísérli megbízott vezetőség nélkül élni, ez azonban zsákutca. Ez zavart okoz, mert nem ismerik fel (vagy nem ismerik el?) a vezetés ajándékát. Egyébként ha „hivatalos” megbízást nem is adnak, általában valaki akkor is gyakorolja a vezetést.

A lényeg tehát: Isten nem akarja, hogy a közösség céltalanul sodródjék a bizonytalanság tengerén térkép, iránytű és flotta-vezető, kormányos nélkül. A közösségnek szüksége van vezetőkre! A vezetés ajándéka képesíti az előljárókat a közösség vezetésére, hogy képesek legyenek a közösség hajóját a viharok és zátonyok ellenére is biztos célba juttatni!

3. A gyámolítás ajándéka

Az 1Kor 12,28-ban olvashatunk a *gyámolítás ajándékáról* is. A gyámolítás, segítségnyújtás, segítő szolgálat (antilempszisz) kegyelmi ajándéka képesíti a keresztény embert arra, hogy valakinek az ügyét felkarolja, mások terhét magára vegye; gyámolítsa a szenvedőket, betegeket, szűkölködőket, utasokat; gondoskodjék az özvegyekről, árvákról. E szolgálatban elől járt Pál apostol, aki az efézusi vezetőknek megmutatta, hogy „milyen kemény munkával kell az erőtlenekekről *gondoskodni*” (ApCs 20,35). Hasonlóképpen „*segít a Lélek is a mi erőtlenségünkön*” (Róm 8,26), *felkarol* minket, hogy mindig a legalkalmasabb pillanatban, a legmegfelelőbb módon nyújtsunk segítséget. Ezer és ezer „nem hivatásos” szent is gyakorolhatja ezt (egy biztató szó, egy bátorító levél, egy tál meleg étel stb.).

A diakónusi szolgálatnak megfelelő tisztséget a gyámolítás adományával gazdagon megáldott személyek tudják betölteni.

4. A diakónia

Az Újszövetségen kívüli világban a diakónia szónak a következő jelentéseivel találkozunk:

1.) A profán görög nyelvben: asztal körüli felszolgálat; életjavakról való gondoskodás; segédkezés az áldozatok bemutatásánál (ételek felhordása); általában: szolgálat;

2.) a zsidóknál: asztal melletti felszolgálat; általában a szolgálat, engedelmeskedés; papi szolgálat teljesítése.

A diakónia szó újszövetségi értelme nem esik távol az Újszövetségen kívüli görög és zsidó világ értelmezésétől: szolgálat, szolgálattétel. Az őskereszténység idején egyike volt a

gyülekezet különböző karizmatikus szolgálatainak (1Kor 12,4–5; 1Pét 4,10).

Tekintsük át néhány gondolatban az Újszövetségnek a diakóniára vonatkozó jelentéskörét!

A) A diakónia sajátos és konkrét értelemben felszolgálás, (asztal körüli) *szolgálat*

Márta Jézus fogadásakor „teljesen belemerült a sok *felszolgálásba*”, teljesen lekötötte őt a sok konyhai munka (Lk 10,40; Jn 12,2). Ne feledjük: Jézus nem kevesebb, mint tizenharmadmagával jelent meg Betániában!

Amikor Jézus Péter anyósát meggyógyította lázas betegségéből, „az felkelt és *szolgált neki*” (Mt 8,15) – mosdóvízzel és étellel.

A Jézus személye körüli szolgálatokat végző asszonyok anyagiakkal (vagyonukból) is *támogatták* Őt (Lk 8,3).

Fébé, a kenkhreai gyülekezet tagja egész életét a diakónia szolgálatára szentelte (Róm 16,1).

B) (Anyagi) *segítség, támogatás; szeretetszolgálat*

Itt említhető meg az a tevékenység, melyet a jeruzsálemi gyülekezet folytatott „az özvegyek *naponkénti ellátása*” terén (ApCs 6,1).

Diakóniát végeztek az antiókhiai keresztények is, amikor elhatározták, hogy „aszerint, amint kinek-kinek módjában áll, valami *segítséget küldenek* a Júdeában lakó testvéreknek” (ezt meg is tették, ld. ApCs 11,29–30). Az anyagi segítséget Barnabás és Saul vitte, kik „miután befejezték a *szeretetszolgálatot*”, visszatértek Jeruzsálemből (ApCs 12,25 ld. Róm 15,31).

C) Szellemi-lelki értelemben a diakónia kifejezéssel illeti az Újszövetség az *igehirdetés* szolgálatát (Ef 4,12), valamint a próféták és az apostolok szolgálatát, tisztét is, de „hivatali” színezet nélkül, mert az aktivitás hangsúlyos, nem a „méltóság” (ApCs 1,17; 20,24; 21,19; Róm 11,13; 2Kor 4,1 stb.).

A diakónia, a szó sajátos értelmében, lényege szerint: szeretetvendégség felszolgálása, de előkészítése, levezetése, megszervezése is; a gyülekezet szegényeinek gondozása; betegek ápolása. Az ezt ellátó személyeket nevezzük diakónusoknak. Bizonyára Jeruzsálemben alakult az első diakónus testület (ApCs 6,1–6), de a diakónusokat a püspökök mellett megtaláljuk Filippiben is (Fil 1,1). Személyi minősítésük (1Tim 3,8–12) nem szabja feltételül, hogy tanításra alkalmasak legyenek, ugyanakkor nem zárja ki a lelki munkát, az Igével való szolgálatot sem, mint ezt István és Filep diakónusok példája igazolja (ApCs 6 és 8).

A diakónusok legfőbb példaképe Jézus Krisztus. Jézus alapvetően diakónus volt. Istennek szolgált úgy, hogy emberek sorsát szívére és kezébe vette, javukat munkálta. Élete és halála egyaránt diakónia volt. Maga mondja: „Az emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon...” (= diakóniát végezzen, Mt 20,28). Az Isten országa „rangsorolási” rendjének meghatározásakor méltán szólhatott így: „Ha valaki első akar lenni, legyen mindenkinek a szolgája (diakónusa)” (Mk 9,35).

A diakónia egy szóval: szeretetszolgálat. Helytelen, ha a gyülekezetekben vérszegény a szeretetmunka, ez rossz fényt vet a Közösségre, bizonyágtételünk elhomályosodik. Ha e szolgálatot elhanyagoljuk, akkor hiábavaló a ragyogó igeszolgálat is! Érthető tehát, hogy ezt *az Úr számonkéri* az utolsó ítéletben, de akkor már nem lesz mentség: „Uram, mikor láttuk, hogy éheztl... szomjúhoztál... jövevény... mezítelen... beteg... fogoly voltál és **nem szolgáltunk** volna néked?” (Mt 25,44)

Tegyük föl a kérdést: Milyen minősítést érdemelne a gyülekezeteinkben, Közösségünkben működő (vagy tétlen?) diakónia?

5. Kampány?

Mit tegyünk? Legfőbb ideje, hogy elkezdjük a választási hadjáratot? Nem! De ha mégis, akkor az „imahadjárat” legyen!

Először is imádkozzunk a Szentlélek vezetéséért, s miután felismertük, kövessük is azt: rendeljük ki a szolgálatra a vezetőket aszerint, amint ki-ki kegyelmi ajándékot kapott. A presbiteri tiszt mellett legyen helye a szem (felügyelés, „felvigyázás”), a szív és kéz (gyámolítás és diakónia) szolgálatának is! Így az egyes szolgálati területek között a kontúrvonalak jól kivehetőek lesznek, ugyanakkor a különböző karizmákkal megáldott vezetőket és munkájukat a Szentlélek harmóniába hozza.

Feltétlenül előrelépést jelentene az egyes szolgálati területek egészséges, határozott megkülönböztetése az ott működő vezetők tevékenységének összehangolása mellett.

(Megjegyzés: A fentiekhez felhasználtam Dr. Varga Zs.: Újszövetségi görög-magyar szótárát és más forrásmunkákat is.)

KÖRKÉP

Egy fiatalember Sülysápról • ifj. Kovács Béla

%Körkép című rovatunkat, amelyben eddig nagyobb gyülekezeteinket próbáltuk bemutatni a kedves olvasóknak, szeretnénk egy kicsit bővíteni és színesíteni azáltal, hogy olyan személyeket is megkeresünk, akik életüket odaszánva, idejüket, erejüket, pénztárcájukat nem kímélve szolgálják Urunkat a maguk sajátos területén. Bizonytalán az olvasó is sok olyan testvért, testvérnőt ismer, vagy maga is az, akivel érdemes lenne riportot készíteni, s valahogy eljutni a szolgáló lélek titkáig, valahogy másoknak is bemutatni, és felismertetni velük a Szentlélek vezetését. Azokat, akiket a Körkép hasábjain ezentúl bemutatunk, semmiképpen sem érdemeik szerint kerestük meg, hiszen egyedül Jézus Krisztusé az érdem, és miénk a kiváltság, hogy részesei lehetünk az Ő munkájának. Azonban szeretnénk, hogy a bemutatottak cselekedetei és gondolatai útmutatóul legyenek valamennyiünk számára. Az első személy, akit most bemutatunk: Szűcs József Sülysápról. Huszonhét éves, és 1990–91-ben a sülysápi fiatalokkal együtt rendszeres utcai evangélizáción vett részt Budapesten, és vezetett is ilyen alkalmakat. Szolgálatuk során sok nagyszerű élménnyel gazdagodtak, legfőképpen azzal, hogy belepillanthattak Urunk csodálatos, embereket megmentő munkájába. Mindenért Jézus Krisztusé a dicséret! De most hagyjuk Józsit, hogy ő beszéljen!

Szűcs József vagyok, 1966-ban születtem Sülysápon. A helyi pünkösdi gyülekezetbe jártam már kisgyermekkoromtól fogva. Életem egyik kritikus szakaszában tértem meg, és születtem újjá a Bp. Gizella úti gyülekezetben az 1986-os téli Ifjúsági Napokon. Két hónap múlva merítkeztem be Sülysápon. Jelenleg is ebbe a gyülekezetbe járok, és itt vagyok tag. A gyülekezetben a gondnoki munkát végzem és ifjúsági vezető vagyok.

Amiről beszélni szeretnék, az 1990 végén, 1991 elején kezdődött. Azt hiszem, ezt a kisebbfajta ébredést a fiatalok között az váltotta ki, hogy a gyülekezetben és a gyülekezet vezetésében súlyos gondok voltak. Ennek hatására néhány fiatal, mit sem tudva, hogy a másik is ezt teszi, elkezdett imádkozni. Először csak mindenki magában, de egyszerre többen is. Majd elkezdtünk közösen imádkozni házaknál és a gyülekezetben összejövetelek előtt, vagy után. Ezek a kis imaalkalmak mind rendszeresebbek lettek. Végül szokássá vált, hogy a „felházban” (gyülekezetünk egyik emeleti szobája) minden összejövétel után imádkoztunk. Az egyik fiatal lány egy ilyen alkalommal betöltekezett Szentlélekkel. Egyik vasárnapi

összejövetelünkön Amerikából Sári Sándor testvér szolgált. Elmondta többek között, hogy az Úr őt Magyarországra küldte, hogy a magyar embereknek szolgáljon. Az összejövetel után, noha nagyon fáradt volt, kérésünkre, hogy maradjon ott velünk egy kicsit imádkozni, azonnal beleegyezett. Így kezdődött. Volt egy maroknyi kis csapat, akik égtek a vágytól, hogy valamit tegyenek az Úrért, és volt egy amerikai magyar, akinek az Úr olyan látást adott, hogy menjen el a Chicagótól több ezer kilométerre levő Budapestre, és az utcán hirdesse az evangéliumot.

Úgy gondolom, egyik részről sem minden előkészület nélkül történt ez a dolog. Az ifjúságunk ebben az időben nagyon sokat imádkozott, és rendszeresen böjtölt közösen, vagy böjtláncban. Péntekenként imaéjszakákat tartottunk, voltak bűnvallások, és igazi egységben voltunk. Sándor részéről az előkészület több évvel ezelőtt kezdődött. Az amerikai gyülekezet, ahova járt, aktívan végezte az utcai evangélizációt. Koncerteken, autóversenyeken és más helyeken hirdették Jézus Krisztust az embereknek.

Budapesten Sándor teljesen egyedül kezdte az utcai evangélizációt. Volt egy hangosbeszélője, és pár ezer traktátusa. Kiment a Keleti pályaudvar elé, énekelt egy pár éneket, bizonyosságot tett, beszélt a megváltásról, majd hívta az embereket a megtérésre. Az első alkalom, azt hiszem, nagyon emlékezetes marad számára. Az ördög minden módon próbálta visszariasztani ettől a munkától, nagyon sok támadás érte az emberek részéről. Akkor senki sem tért meg, de később valaki felvett ott egy összegyűrt és eldobott traktátust. Otthon elolvasta, és írt a megadott címre. Ez az ember és a felesége később elfogadta az Úr Jézust.

Mi, fiatalok először hetente egyszer, majd később heti két alkalommal jártunk ki. Én magam, talán több szabadidővel rendelkezve, mint a többiek, mindig csodáltam azokat, akik szabadidejüket, pénzüket áldozták arra, hogy ott lehessenek és segítsenek ebben a munkában. Sokan közülük nagyon korán jártak dolgozni, az evangélizációról késő este értek haza Süllyásra. Tudták, hogy másnap korán reggel kelni kell a vonathoz, de délután már megint ott voltak az evangélizáción. Segítettek az éneklésben, osztogatták a traktátusokat, néha elmondták a mikrofonba a megtérésüket, és rengeteg emberrel beszélgettek személyesen.

Először azt sem tudtuk, hogyan kell ezt csinálni. Bátortalanul osztogattuk a traktátusokat, de aztán egyre jobban belejöttünk. Maguk az emberek vezettek rá kérdéseikkel arra, hogyan is kell bizonyosságot tennünk. Sándor is elmondott dolgokat, de nagyon sok mindenre magunktól jöttünk rá. Kezdtük megérezni a személyes bizonyágtételek ízét, és megtanultunk különbséget tenni ember és ember között. Ezt úgy értem, hogy mindenkinél más és más módon lehetett eljutni élete nagy kérdéseire.

A kezdeti felületesebb beszélgetések után egyre több és több ember nyílt meg. Abban az időben még sokkal többen vallották nyíltan ateistának magukat (azóta ez az utca emberénél érezhetően megváltozott), de nagyon sok beszélgetés fejeződött be úgy, hogy „*ha létezik az az Isten, akiről beszéltek, akkor nekem szükségem van rá*”. Eljött az idő, amikor Sándornak meg kellett tanítania minket arra, hogyan mondassuk el a bűnösök imáját. Kezdetben még minden komolyan érdeklődőt hozzá vittünk, hogy: „*Van itt valaki, aki meg akar térni, imádkozzál vele.*” Később már mi is imádkoztunk olyan emberekkel, akik könnyes szemmel mondták utánunk: „*... Úr Jézus, bocsásd meg minden bűnömet...*”

Nagyon sok érdekes emberrel beszélgettünk, sokan kinevettek, mások tiszteltek bennünket. Voltak, akik megkérdézték, mennyiért csináljuk, olyanok is akadtak, akik nekünk akartak pénzt adni. Egy koldus, kihasználva a helyzetet, odarakta elének a kalapját, hogy pénzt gyűjtsön magának. Sok mosolygós arc mögött húzódott tragikus élet, de nagyon sok szomorú arc vált mosolygóssá, miután imádkoztunk értük. Volt, aki csak a bánatát akarta elmondani, mások arra voltak kíváncsiak, mit mond a Biblia. Akik csak vitatkozni akartak velünk, azok meg bevezettek bennünket az apologetikába. Akaratlanul is megtanítottak minket arra, hogyan kell a hitünket megvédeni.

Az utca emberén kívül három nagyobb réteggel ismerkedtünk meg: a hajléktalanokkal, a fiatal csöves bandákkal és az erdélyi munkavállalókkal. Személyesen több érdekes beszélgetésben volt részem, de nem tudom megmondani ki volt boldogtalanabb: az a grufti (halálváró szekta) lány, akinek a csuklóján a forradások száma mutatta, hányszor kísérelt meg öngyilkosságot, vagy a többszörös milliomos kereskedő, aki a szex- és pornóiparban tevékenykedett. Azt sem tudom, miért utasította vissza olyan dühösen az evangéliumot a jeges Dunát átúszó Schirilla György és egy alvilági rablóbanda főnöke. De azt tudom, hogy életem egyik legboldogabb érzése volt, amikor együtt imádkoztam egy utcai árus fiúval, aki elfogadta Jézus Krisztust Megváltójának.

Általában a Gizella úti Központban találkoztunk, jól „*beimádkoztuk*” magunkat (ez egy evangélizációs szakszó), azután részt vettünk egy kb. félórás dicsőítő éneklésben, és így mentünk ki. Leggyakrabban a Keleti pályaudvarhoz, a Blaha Lujza térre, vagy a Moszkva térre. Volt úgy, hogy már otthonról imában vagy böjtölve jöttünk el, vagy pedig egy pénteki imaéjszaka utáni reggelen indultunk el minden fáradság nélkül evangélizálni. Volt úgy, hogy már Pest felé a vonaton elkezdtek a traktátus osztogatást, vagy a dicsőítést. Máskor meg hazafelé a vonaton töltött be Istennek az öröme annyira, hogy végigénekeltek az utat.

Egész biztos, hogy nem csak jogtalan, hanem jogos kritika is érte (vagy érhetne volna) ezt a munkát, főleg az utógondozás tekintetében. Ami persze annak rovására is írható, hogy vidéki gyülekezetből jöttünk Pestre evangélizálni. Az is igaz, hogy olyan emberek is elmondták a bűnösök imáját, akik erre egyáltalán nem voltak készen. De az a buzgóság, ami Sándor testvérünkben volt a bűnös lelkek megmentését illetően, előttem óriási példa marad. Sokszor tapasztaltam, hogy nála nem volt alkalmas és alkalmatlan idő. Evangélizáción kívül is számtalan helyzetben és ember felé hallottam tőle elhangozni a „*bűvös*” mondatot: „*Na és te hogy állsz?*”

Nekem személyesen a megtérésemet követő időszakot leszámítva, ez volt életem legboldogabb és talán leghasznosabb időszaka. Az egyik alkalmat követően, amikor több mint száz ember hallgatta az evangélizációt, és 8–10 ember fogadta el Jézus Krisztust, éjjel három óra felé felébresztett az Úr. Úgy éreztem, imádkoznom kell, és utána adott egy ígét. Éppen böjti időszak végén voltam, és a lelkem nyitott volt az Úr felé.

Először nem tudtam, mit akar Isten mondani az Ezsd 2,64–65-ben levő számokkal. De akkor hirtelen megvilágosodott, és teljes szívemből hiszem, hogy ez Isten kijelentése volt a magyarországi nagy ébredés számáról. Isten megerősítette bennem Süveges Imrének a látását, hogy ötvenezer lélek fog kijönni a „*rabságból*”.

Munkánk kisebb megszakítással 1991 végéig folyamatosan tartott. Sári Sándor testvér ekkor hazautazott az Államokba. 1992 tavaszán még egy ideig egyedül is kijártunk az utcára. Majd itt Süllysápon csináltunk egy egyhetes sátoros evangélizációt. Sándor 1992-ben és 1993-ban is hazalátogatott. Pár alkalommal kimentünk vele evangélizálni, de a mostani ifjúság már nem a régi. Egy részük, akik kijártak velünk, már elmentek a gyülekezetünkből, a többiek, és én magam is, közel sem imádkozunk annyit, mint abban az időben. De a munka még nincs befejezve. Hiszem, hogy ezzel Isten csak ízelítőt akart adni abból, ami még csak ezután következik.

Kívánom, hogy az Úr azokat az áldásokat megsokszorozva hozza vissza, ne csak a süllysápi, hanem az ország minden pünkösdi ifjúságának életébe. Az Úr nekem olyan bibliai látást adott, hogy amiképpen kezdetben néhány zsidó keresztény áthozta Európába az evangéliumot, és innen aztán szétterjedt az egész világra, így az ébredés kétezer éves világ körüli diadalútja után vissza fog térni újra Európába, de olyan mértékben, mint soha azelőtt, az elragadtatás után pedig a kegyelem újra visszaszálljon a zsidókra. Azt hiszem, ez nem egy teológiaiilag megalapozott látás, de azt egész biztosan tudom, hogy Magyarország is

Európában van.

Kedves Józsi! Valóban jól tudod, és szívemben érzem, hogy igazad van. Teljesítse az Úr minden látásodat, és erősítsen meg mindenben!

Szívvvel – lélekkel (Lelkipásztori búcsúztató Tatabányán) • Pirka Betti

Lelkipásztorunktól és családjától köszöntünk el ünnepélyes istentisztelet keretében Tatabányán a Pünkösdi Gyülekezetben szeptember 12-én. A hálaadónappal egybekötött búcsúztató Kovács Béla testvér és felesége, valamint fiatalabbik fia, Zoli sok-sok évi szolgálatáról, munkájáról, hűségéről emlékeztünk meg több környező gyülekezet tagjaival együtt.

Mindannyian tudjuk, hogy egy lelkipásztor élete milyen felelősségteljes és nehéz. Egy nyáj bízott rá, melynek vezetése nem mindig egyszerű. Ezért is írja Pál apostol, hogy becsüljük meg azokat, akik fáradoznak közöttünk, akik intenek bennünket, akik előljáróink az Úrban, és munkájukért megkülönböztetett szeretettel viseltessünk irántuk.

Ha egy mondatban kellene összefoglalni ezt a 13 évet, amit Béla bácsi velünk töltött, azt mondanám: mindig híd tudott lenni az Úr és a rábízottak között.

Nagyon sok áldást kaptunk rajta és családján keresztül az Úrtól, de a három legfontosabb, amit megtanulhattunk tőlük, amit életükkel képviseltek: az az alázatosság, imádkozói lelkület és hűség, amely szeretetük mélyéből fakadt.

Rajtuk keresztül sok mindent megértettünk. Többek között, hogy az alázatosság nem alulról megy felfelé, hanem felülről jön lefelé. Nem azt jelenti, hogy a kisebbik a nagyobbik előtt meghajol, hanem a nagyobbik a kisebbiket tisztelettel elismeri.

Imádkozó életük is példa volt előttünk, hiszen imádkozásukban soha nem restültek meg. Közbenjárásukban az Úr elé vitték azt a személyt, vagy körülményt, ami a szívükön volt. Mindig oda tudtak állni az illető helyére, akiért éppen imádkoztak. Megmutatták: az imádkozással kapcsolatban tudunk maradni Istennel, akármilyen helyzetben vagyunk is.

Hűségükkel nem azt akarták kifejezni, hogy nekünk kell dolgozni Istenért, hanem, hogy olyan hűségesek legyünk Hozzá, hogy Ő végezhesse el munkáját általunk.

Furcsák nélkülük az istentiszteletek. Hiányoznak mindannyiunknak. De tudjuk: nem felejtenek el bennünket, és ahol most vannak, ott is jó helyen vannak, és végzik szolgálatukat; hiszen mindegy, hogy mennyei Atyánk hová állít, milyen munkát bíz ránk, a lényeg: szívvvel-lélekkel álljunk a helyünkön.

Ők ezt tették.

Megölette a gyermekeket • Telegdi József

Mária a bepólyált gyermekkel, pásztorok a mezőn, a jászolban fekvő gyermek: nagyon idillikusnak látszó történetek sorozata. Ezt az idillikus értelmezést azonban lehetetlenné teszi az evangélium keményen reális híradása. Heródes király iszonyatos tette határozta el magát. Gyanakvó és féltékeny természete arra ösztökélte, hogy vélt vetélytársát, a gyermek Jézust eltegye láb alól. Kiadta tehát a parancsot, hogy Betlehemben és környékén minden gyermeket két esztendőstől fogva és azon alul öljenek meg. Ezzel Betlehemet mélységes gyászba borította (Mt 2,16).

Heródes bűne ma is él. Amit a modern Heródes-lelkek művelnek, az sokszorosan felülmúlja a betlehemi gyermekgyilkosságot számban és gonoszságban egyaránt. „Heródes nem volt apja azoknak a kisdedeknek, akiket gyilkosságával az életből elűzött, de ma a szülők azok, akik elzárják az életet saját kicsinyeik előtt.”

Amikor a véreskező Heródesi bűn irgalmatlanul tördeli az emberbimbókat, mi keresztények nem hallgathatunk. Ezért is emeltünk szót az élet védelmében a közelmúlt egyik pünkösdi rádiós félórája néhány percében. (Kossuth Rádió, 1993. szept. 24.)

Az életért

Kedves Hallgatóim!

A *tízparancsolat* egyik rövid, de annál határozottabb tiltása így hangzik: „Ne ölj!” (2Móz 20,13). A „Ne ölj!” parancs egyrészt védi a már megszületett ember életét, másrészt védi az emberi életet attól a pillanattól kezdve, amelyben Isten kezéből az új lélek a földre szállott, tehát védi a még meg nem született kis emberbimbók életét is. Ez utóbbiról kívánok most szólni.

Az ember fogantatásának, földre születésének és hivatásának összefüggéséről *Jeremiás* prófétának ezt mondja az Isten: „Mielőtt az anyaméhben megalkottalak, már ismertelek, és mielőtt az anyaméhből kijövé, megszenteltelek; prófétának rendeltelek a népek közé” (Jer 1,5).

Ésaiás próféta teljes bizonyossággal hirdeti, hogy „anyám méhétől hívott el az Úr, anyámnak szíve alatt már emlékezett nevemről” (Ézs 49,1).

„Engem anyám méhétől fogva kiválasztott” az Úr – vallja Pál apostol is a *Galatákhöz* írt levelében (Gal 1,15).

Álljon itt még a zsoltár-költő *Dávid* boldog hitvallása, fohásza, mely egyben személyes hitvallásom és fohászom is: „Te alkottad veséimet, te formáltál engem anyám méhében. Csontjaim nem voltak rejtve előtted, amikor titkon formálódtam... Alaktalan testemet már látták szemeid; könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük. Mily drágák számomra szándékaid, Istenem!” (Zsolt 139,13.15–17)

Évekkel ezelőtt megrendítő élményben volt részem, melyet a fenti igékhez kapcsolódva szeretnék megosztani hallgatóimmal.

Harmadik gyermekünk megszületése előtt bekísértem feleségemet a kórház szülészeti osztályára. Miközben várokoztunk, figyeltem azokat, akik – közvetve vagy közvetlenül – az életért fáradoznak. Láttam szennyessel teli zsákokat cipelő *rakodók* és a fertőtlenítőszer cseppjeitől foltos köpenyű *takarítónők* szorgoskodását. Láttam dolgozó *nővéreket*, amint szebbnél szebb csecsemőkkel a karjaikon sietnek a termekbe. S láttam a csöppségek között egy fekete hajú „tündért”, oly gyönyörűt, hogy szebbet álmodni sem lehetne. Láttam *főnövért*, aki derűs mosolyával úgy sürgött-forgott, mint gyermekei között az édesanya. Láttam a serény *főorvost* is. Megnyerő egyéniség. Minden biztonnal ő az osztály motorja. Ha az emeleti műtőben kell segíteni, fölszalad a lépcsőn. Ha a földszinti szülészobában, akkor lerohan. Egyszer papír-ívvel a kezében robog az ajtó felé, máskor a folyosón haladva hallgatja meg kollégái diagnózis-információit. Mindig ott terem, ahol a legnagyobb a szükség.

De láttam másokat is. Például egy *fiatalasszonyt*, aki a műtőbe ment, és hozzátartozóját – kissé idősebb hölgyet –, amint kezét tördelve le-föl ját-kelt a folyosón. A feleségem megszólította:

– Rokona tetszik lenni a fiatalasszonynak?

- Igen – válaszolta.
- Komoly baj van?
- Hat-hét hetes terhes... nem akarja megtartani...
- Ne-em? És miért nem? Hiszen a szülés sem fájdalmasabb, mint egy ilyen műtét!
- Mert van már három... – hangzott a hátborzongatóan egyszerű felelet.

(Ide iktatom be azt, amit – kellő megfontolás után – a rádióadásban nem adtam közre: Láttam a műtőajtó mellett egy kis „csomagot”, gézbe göngyölve. Néhány véres magzat jól kivehető alakja tetszett át a csomagoláson. Nemrég fogantak, most pedig édesanyjuk testéből kimetszve, gézbe csomagolva vártak sorsukra.)

Kérdések tömkelege merült föl bennem: Akik *az élet érdekében* oly sokat verejtékezve fáradoznak, miért emelik kezüket éppen *az élet ellen*? Egy édesanyjának – aki már a szíve alatt hordozza az új életet –, miért nem kell a születendő gyermeke? Csak azért, mert van már kettő vagy három? Vagy azért, mert a család nyugalmat, kényelmét veszélyeztetné a kis jövevény? *Ki a felelős ezekért a halálba-metszett életekért?*

Kedves hallgatóm! Nem tisztom az ítékezés, de szeretném a szunnyadó lelkiismeretet fölébreszteni, és a figyelmet fölhívni arra, hogy napjainkban „*a temető nem a város szélén kezdődik, hanem a családi tűzhelynél*”, s ez Isten és ember elleni véték. A vétekre, a bűnre pedig egyetlen *megoldás* van: megkeresni Jézus Krisztus keresztjét, melyet Isten tett „a bűnök kizárólagos megsemmisítő helyévé”.

BÚTH OTTÓ (1935–1993) • Tfirst Gyula–Nagy Kornél

%, „Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úr tetteit!” (Zsolt 118,17)

Október 7-én, egy csendes napfényes őszi délután megkondult a kispesti temető harangja, és elkísértük utolsó útjára testvérünket. Eljöttek közéről és távolról azok, akik tisztelték, szerették őt, akik áldást nyertek szolgálatai által. Minket, gyászolókat az igei vigasztalás szavai meggyőztek afelől, hogy azt, aki számot tud adni életéről, aki elkészült, a Teremtő többé már nem küldi, hanem hívja... haza... még ha emberileg volna is esélye további évekre, vagy évtizedekre. A koszorúkkal és számtalan virágcsokorral borított sír körül felhangzott az az ének, melyet utolsó napjaiban gyakran játszott hangszerén: „Ha az Úr nevem kiáltja..., hű kegyelme által én is ott leszek.”

Távozása váratlan volt és megdöbbentő. A Kisegyüttes szerdai gyakorlásának kezdete előtt másfél órával jött a hír: nem lesz gyakorlás. Miért? Búth Ottó testvér kórházban van. Másnap a kórteremben aggódó feleségével hármásban beszélgettünk. Mi történt? Rosszullét, de az orvosok sem tudják még az okát. Természetesen hamarosan témát váltottunk, és számára az egyik legfontosabb, a Kisegyüttes szolgálata került elő, a ránk váró utak (Nagykörös, Pécel), és a kazetta, melyet már oly régóta vártak tőlünk. Feladatokkal, tervekkel, jó reménységben, mosolyogva köszöntünk el egymástól. Öt nap múlva kaptuk a hírt: újabb látogatás már nem lesz.

Ottó testvérünk, aki elmondhatta Józsuéval: „én, és az én házam népe az Úrnak szolgálunk”, három leány édesapja, és az Agapé gyülekezet egyik presbitere volt, akinek csendes szavára, higgadt, megfontolt véleményére és tanácsára mindenki odafigyelt. Őszinteségével, magas intelligenciájával és nem utolsó sorban Istenhez és az Ő Igéjéhez való ragaszkodásával tekintélyt szerzett magának. Sok-sok szolgálati területen állt helyt, melyek felsorolása is hosszú lenne. Ezek közül kiemelkedett a Kisegyüttes vezetése, mely zenekarnak alapító tagja volt. Országszerte ismert és elismert zenész volt. Közösségünkben, és azon kívül

is. Közel húsz évig tangóharmonikával, az utóbbi hét-nyolc esztendőben pedig szintetizátorral dicsőítette Isten nevét. Többször is hangoztatta: „Ha szolgálatunkkal csak egy kereső, vagy eltévedt lelket is eligazítottunk, vagy az Úrhoz vezettünk, már nem volt hiábavaló a munkánk.”

Ottó testvérünk, aki csak 58 évet kapott az Úrtól, igen nagy úrt hagyott maga után. Döbbenet és szomorú szívvel, de ugyanakkor abban a reménységben búcsúzunk tőle, hogy hamarosan találkozunk Isten dicsőséges trónja előtt. Nagy szeretettel és tisztelettel őrizzük emlékét.

{k1993602}

VILÁGABLAK

Bulgária • Páncél János

A kommunizmus évtizedei nehéz időt jelentettek a bulgáriai hívők számára is. Mégis voltak, akik napi munkájuk becsületes elvégzése után betöltötték az Úr Jézus Krisztus parancsát: „...hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek” (Mk 16,15b). Az Úr egyik tanítványa a hatósági, rendőrségi figyelmeztetések ellenére is tovább munkálkodott. Bátorságára és hűségére az államvédelmi szervek válasza határozott volt: meg kell szabadulni tőle! „Törvényes és megalapozott bizonyítékok nincsenek ellene, ezért ne mi öljük meg, hanem bízzuk azt a mérges kígyókra.” Így toloncolták ki, lökték le abba a hegyek között elhelyezkedő vízmosásos katlanszerű mélyedésbe, ahol köztudottan mérges kígyók éltek és tenyésztek.

A kígyók felbolydultak a szokatlan lakó jelenlétére. Mozgolódtak, vártak, támadásra készültek. Az egyik kígyó feszült várakozás után hirtelen mozdulattal a prédikátornak vetette magát, s egy pillanat alatt már a testén is volt. Az Úr gyermekének mindössze annyi ideje maradt, hogy egyetlen mondattal hitből kiáltson: „Kígyó, az Úr Jézus Krisztus nevében parancsolom neked, távozz el tőlem, nem árthatsz nekem!” S eközben gyors mozdulattal lesöpörte a kígyót magáról, amely visszament korábbi helyére. Ekkor más kígyók készülődtek a támadásra, marásra. Erre azonban nem kerülhetett sor, mert úgy tűnt, mintha az előbbi kígyó jelzést adott volna nekik a maguk állati módján: „Állj, ne tedd!” Az Úr megőrizte a prédikátort. Isten mindenkor igaz Igéje beteljesedett: „Kígyókat vesznek fel, ... és meg nem árt nekik” (Mk 16,18).

A rendőrség csak három nap múlva akart meggyőződni a prédikátor biztos haláláról. Ekkor helikopteres mélyrepüléssel szemlélték meg a terepet. Nem akartak a szemüknek hinni, amikor a tényt megállapították: „A prédikátor él!” S valóban úgy volt, három napos börtben, teljes közösségben az Úrral. Ekkor megfelelő technikai megoldásról gondoskodva ők maguk mentették ki Isten szolgáját. S ezután azt mondták neki: „Mivel ön ezek után is életben maradt, nem zaklatjuk tovább. Szabadon prédikálhat!”

Ezt a bizonyosságot egy angol miszionáriusnő mondta el, aki Jugoszláviában a bolgár határ közelében született és nőtt fel, szerbül és bolgárul is tudott beszélni. E testvérnő párszor megfordult makói otthonunkban, s első kézből számolt be sok kockázattal járó bulgáriai tevékenységéről, valamint a bolgár hívők között szerzett közvetlen tapasztalatairól.

Az utóbbi években azonban Bulgáriában is megváltozott a helyzet. Nemrégiben kaptam meg Reinhard Bonnke közismert pünkösdi evangélista körlevelét, amelyben közölte: az Úr segítségével nagy evangélizációt szeretnénk tartani Bulgáriában! Pál apostol azt írja az 1Kor

16,9-ben: „...nagy kapu nyílt meg előttem és hasznos, az ellenség is sok.” Ez a kapu ma Kelet-Európában is megnyílt.

Nemrégiben érkezett a hír: A politikai visszarendeződés folytán a bolgár kormány egyre inkább korlátokat állít az evangélium hirdetése elé. Nem engedélyezte országukban nagy evangélizáció szervezését sem.

Más információkról is tudunk közvetlenül bolgár testvérektől. A november 3–5-ig tartott nemzetközi közbenjáró imakonferencián bolgár testvérek elmondták – illetőleg írásban is ismertették –, hogy a kommunizmus bukását követő nagyobb szabadság lehetőségét kihasználva 1992–93-ban több mint száz kisebb-nagyobb evangélizációs alkalmat szerveztek, köztük sokat muzulmán falvakban. Éles harc folyik az emberek megmentéséért: ezt a keresztény hívők Isten országáért, az evangélium győzelméért vívják Bulgáriában, a muzulmánok pedig a mohamedánizmus terjedéséért. Az utóbbiak misszionáriusokat küldtek Közel-Keletről, és milliányi Koránt nyomtattak a bolgárok részére Szaúd-Arábiában. Ugyanakkor dollármilliókkal támogatják új mecsetek építését, valamint muzulmán egyetemek létrehozását. Kitűzött céljuk: minden egyes otthont, családot felkeresni, és a muzulmán hit követésére megnyerni.

Az imakonferencián feledhetetlen és számunkra buzdító példa volt, ahogyan a bolgár hívők sírva, tusakodva imádkoztak Bulgária ébredéséért, az evangélium terjedéséért és győzelméért. Bizonyosságát adták: hiszik azt, hogy Bulgária a kereszténység ajtaja lesz a Közel-Kelet felé, és nem pedig az iszlám ajtaja Európa felé. Ezt mi, magyar hívők is hisszük, de buzgón imádkozunk is érte, mert a következmények súlyosak és messzehatóak.

OLVASÓI LEVÉL

Fontos a keresztény iskola? • *Pongrácné Kanda Judit*

Kimondhatatlanul hálás szívvel köszönöm Istennek a lehetőséget, hogy az újságotokban megjelenhet egy beszámoló a Logos iskoláról.

Ateistaként nőttem fel. 30 éves koromig nem hallottam Istenről, nem ismertem Isten népét. Gyülekezeti küszöböt életemben először akkor léptem át, amikor barátaim elhívtak a Dózsa György útra.

1990. december 23-án tértem meg, és a múlt év nyarán Isten határozott és konkrét elhívására munkahelyet változtattam. Tíz éve tanítok, s a régi munkahelyem minden tekintetben megfelelő, biztonságos volt, ahol igazi alkotó munkát végezhattünk, szerető kollégákkal körülvéve.

Nem lennék őszinte, ha azt mondanám, hogy boldogan engedelmeskedtem, de akik Istent szeretik, minden javukra válik. A körülmények ellenére nagyon áldott tanév van mögöttem. El sem hiszitek, hogy mennyire más egy keresztény iskola. Bár mindenki megismerhetné az Urat már gyermekkorában!

A felületes szemlélő csak azt látja, hogy ugyanolyan eleven, örökmozgó, hangoskodó, rohángáló gyerekek vannak itt is, mint máshol, s ez így igaz, de az értékek, az értékrendszer gyökeresen eltér az állami iskolákétól. Isten áll a középpontban. Isten vezet minket minden nap. 10 első, és 2 második osztályos tanulónk van. Az iskola minden tanulója befogadta az Úr Jézust a szívébe, sőt még az egyik kisfiú édesanyja is.

A tanítási napok legcsodálatosabb része a reggeli áhítat. Sokáig nem értettem, hogy miért a

gyerekeket állítja példaképnek elénk Jézus. Most már tudom. A Biblia olvasásánál, a történetek megbeszélésénél, eljátszásánál is jobban élvezem az imaalkalmakat.

El sem hiszitek, hogy a 6–7 évesek őszinte, szívből jövő, képmutatás nélküli imádságait mennyire megáldja Isten. Szeptember óta ezek a gyerekek igazi kis imaharcosokká váltak. Azért imádkozom, hogy 11 év múlva ezek a srácok kivétel nélkül tanítványokká váljanak.

Kéttannyelvű iskolánkat 12 évfolyamosra tervezzük (4 alsótagozat + 8 gimnáziumi év).

Kezdetben sok módszertani segítséget kaptunk kanadai testvérektől. Az oktatás nem ingyenes. 2500 Ft az alapdíj, 800 Ft az úszás, és még az ebédet is be kell fizetni. Tudom, ez nagy terhet ró a családokra, hiszen szerényebb körülmények között élő családok gyermekeit tanítjuk.

Ezért az összegért mit nyújtunk?

Minden nap van angol. Egy kanadai – magyarul nem beszélő – anyanyelvi tanár és az ovi igazgatónője foglalkozik a gyerekekkel nagyon jó határfokkal. Hetente két alkalommal járunk úszni, és kétszer van zenei előképző, szolfézs is. Tanulóink furulyáznak és szorobáznak. Hetente egy alkalommal keramikus tanítja agyagozni a srácokat.

Természetesen számos nehézségünk is van. Iskolaépületünk még nincs. Jelenleg a XVIII. kerületben, a Pogány Frigyes Gimnáziumban bérelünk termeket, és súlyos anyagi nehézségeink vannak. Próbáltunk szponzorokat keresni különböző gyülekezetekben, de a legtöbb helyen közömbösen elutasítottak. Sajnos a keresztények még nem mérték fel, hogy mekkora veszély gyermekeinket a legfogékonyabb korban kitenni a világba. Pedig a Biblia felhívja a figyelmünket arra, hogy ne szórjuk gyöngyeinket a disznók elé.

Isten megajándékozott bennünket gyermekekkel, s kötelességünk jól sáfárkodni a talentumokkal.

Minden támogatást szeretettel fogadunk. Az adományok befizethetők az 565-41367-3 számú csekken, vagy a Logos Alapítványnál, 1157 Budapest, Nyírpalota u. 31. sz. alatt.
{k1993604}

NOVELLA

Az életből az ÉLETre • Benedek Zsolt

A város utcáján hömpölygő tömeg színes forgatagát öt fiatal tette még színesebbé hangoskodásával, nyerítő röhögésével és természetesen öltözködésével. Az utcán sétáló emberek kitértek előlük, s szemük sarkából vizsgálgatták az öt különcöt. Amikor valaki nyíltabban nézett rájuk, arra rögtön lecsaptak: „Mi van, nem láttál még fehér embert?” – és gúnyos röhögéssel mentek tovább.

Ha rendőrségi körözést kellene ellenük kiadni, a fogalmazónak nem lenne nehéz dolga, hiszen elég, ha egyiküket leírja, mert a másik négy pontosan ugyanúgy néz ki. Húsz év körüliek lehetnek. Lapockáig érő hajuk kissé ápolatlan. Szakadt, kopott farmernadrág, ócska, szétcincált sportcipő, fekete póló, és persze az elmaradhatatlan, szegecsekkel és feliratokkal díszített farmer- vagy bőrdzseki jelezte a kívülállóknak, hogy rockerekkel van dolguk.

– Hát srácok, ez a krigli sör igazán jól esett ebben a pusztító hőségben! – harsogta az egyik, amolyan díjbirkózó felépítésű fiú.

– Pedig nem is dolgozol! Én meg egész nap cügölöm a ládákat, meg azokat a rohadt

zsákokat. – felelt a mellette haladó.

– Az igaz, hogy munkanélküli vagyok, de egész délelőtt edzettem. Nem is tudom, hogy hány kilót emeltem ma a karate edzés előtt és után!

– Aha! A Gergely panaszkodik! Mi az, csak nincs izomlázad?

Gergely nem maradt adós a válasszal:

– Most gúnyolódsz! Bezzeg a múlt heti koncerten jól jött a karate tudásom. Péter, te nem fogsz megváltozni, mindig kötekedő maradsz. Várj, Rolandék lemaradtak!

A másik három fiú pár méterrel mögöttük ballagott, élénk tudományos vitába keveredve. Roland éppen a bioenergia gyógyító- nyugtató hatását ecsetelgette heves taglejtésekkel. A balján haladó fiú hirtelen egy kérdést szegezett neki:

– Mondd csak Roli, te erről meg is győződted, vagy csak olvastál róla?

– A csodába is Gábor, ne légy már olyan hitetlen! Én ugyan még nem csináltam, de olyanoktól olvastam és hallottam, akik nap mint nap bioenergiával és akupunktúrával foglalkoznak. Például van egy munkatársam, aki a kanalat meg a villát is meg tudja hajlítani! Gyurka is ismeri! Ugye Gyuri? Gyuri! Te nem is figyelsz ide!

A fiú olyan volt, mint akit most riasztottak fel álmából. Bamba képpel nézett a másik négy srádra.

– Bocs! Miről van szó? Éppen Nóra járt az eszemben.

Gergely felnyerített:

– Jaj, Nórika így, Nórika úgy, Nórika amúgy! De hisz nem gyerek már! Meg lehet talán bízni benne!

– Úgy gondolod? – fortyant fel Gyuri. – Mi is éppen hogy túl vagyunk a húszon, és milyen gyerekes dolgokat csinálunk néha, Nóri pedig még csak tizenhat éves lesz, akkor meg mi a csodát várjak tőle? – Gyuri az utolsó szavaknál már szinte ordított. A járókelők fejüket csóválták, de senki sem szólt. Gyuri hátat fordított a társaságnak és elindult visszafelé. Gergely vigyorgott, megint sikerült valakit kihozni a sodrából. Gábor és Roland elképedve nézett egymásra. Mindketten érezték, hogy Gyuri körül valami nincs rendben.

Petiből kipukkadt a röhögés:

– Úgy látszik, megsértődött!

Gábor ránézett és szárazon felelt:

– Nem csodálom! – Ezzel ő is visszafordult, és elindult megkeresni Gyurit.

Elhaladt a presszó mellett, ahol egy fél órája sörözgettek, majd visszafordult, és belépett az ajtón. Nem csalódott. Gyuri az egyik sarokban ült, fejét lehorgasztotta. Előtte egy korsó frissen csapolt sör várta békésen a sorsát. Gábor az asztalhoz lépett, és leült szemben a barátjával.

– Gyurka! Ez már a második korsó sör! – mondta mosolyogva, barátságosan, hogy megbékítse a fiút. Gyuri ekkor felemelte a fejét. Gábor meglepődve vette észre, hogy barátja szeme könnyben úszik.

– Ne kezd még te is! – mondta Gyuri elcsukló hangon. Gábor átnyúlt az asztalon, és megfogta Gyuri kezét.

– Ide figyelj – kezdte. – Általános iskola első osztályától ismerjük egymást. Lassan tizenöt éve, hogy minden örömeinket és gondunkat megosztjuk egymással. Azt látom, hogy most is

problémád van, és azt is tudom, hogy valójában nem Gergely beszólása mérgesített fel igazán, az csak olaj volt a tűzre. Most te jössz! Hallgatlak!

Gyuri kitörölte szeméből a könnyeket.

– Otthon is gondok vannak, de főképpen bennem van a gond. Amit most mondok, az jó volna, ha kettőnk között maradna.

Gábor nem szólt, csak keze szorításával jelezte beleegyezését. Gyurinak ez elég volt, nagy levegőt vett, és elkezdte.

– Van egy munkatársam, aki hívő. Nem tudom, hallottál-e már róluk, pünkösdiék, vagy mik.

Gábor szemével intett, hogy tudja miről van szó, így Gyuri folytatta.

– A múlt vasárnap elmentem veled a gyülekezetbe, és azóta magam sem tudom, hogy mi van velem. Te tudod, hogy soha nem raboltam, nem öltem, lényegében olyan vagyok, mint a többi fiatal, csak más zenei stílusnak hódolok. Ottlétem óta azonban folyton az az érzésem, és ezt súgja a bensőm, hogy bűnös vagyok! Lehetséges ilyen szerinted? – Gyuri szinte könnyörgőn nézett Gáborra, úgy várta a választ. Gábor egy kis ideig gondolkozott, majd lassan, megfontoltan kezdett neki monológjának.

– Én is úgy gondolom, hogy átlagemberek vagyunk. Talán vannak titkos bűneink is. Ha a Tízparancsolatot vesszük, akkor majd minden pontjában bűnösnek találatnánk, de az ország jelenlegi törvényei alapján nem vagyunk bűnösök. Lehet, hogy hamis bűntudatban élsz. A hívők másként élnek, mint mi. Megvannak a maguk keretei, és azokból nem lépnek ki, de mi demokráciában élünk, és ezt ki kell használni. De azért úgy gondolom, jó volna, ha erről a dologról elbeszélgetnél azzal a hívő kollégáddal. A srácokra meg ne haragudj, mert nekik és nekünk is vannak hibáink, amit el kell viselnünk.

Gyuri megszorította Gábor kezét, bár csak annyit mondott „köszí”, de tekintetében, ahogy barátjára nézett, benne volt minden hála a vigasztalásért. Gyurka a pult felé fordult: „Fizetek” – kiáltotta. Majd mindketten felálltak, és elhagyták a helyiséget. A sör pedig ottmaradt az asztalon érintetlenül, kissé megmelegedve és habját vesztetten.

—

A tipikus lakótelepi paneltömb előtt két bokor, egy kis nyárfá, egy megtépázott fenyő és a kiégett gyeplő jelentette a zöldövezetet. Az épület falát festékszóróval fújta régi és új feliratok díszítették. Néhány rockegyüttes neve közé beékelődve egy Pali nevű fiú szellemi állapotára vonatkozó megjegyzés állt.

Délután fél hat lehetett, mikor Gyuri az épület elé ért. Születése óta itt lakott, ismert mindenkit a házban, és őt is ismerték. Nem volt túl jó híre. Nem titok, hogy a rock együttesek nevét ő írta fel az épület falára. Tizenöt éves volt, és szégyen ide vagy oda, kapott is két nagy pofont az édesapjától. Az édesanyja is haragudott rá egy darabig, de azután megbékélt. Mondogatja mind a mai napig a férjének: „Ugyan már Lajos, majd megjön az esze, hiszen még kamasz.” Ahogy múltak az évek, látszott, hogy a fiú egyre jobban elmélyed a különbségben. Megnövesztette a haját, a szobáját teleragasztotta kedvenc együtteseinek posztereivel. Szakadt farmerban és bőrdzsekiben járt mindig, mindenhová. Édesanyja nem adta fel a reményt, várt, várt, egyre csak várt. Apjától viszont egyre jobban elhidegült a fiú. Mindennaposak lettek a viták, veszekedések, pláne, mikor Gyuri hasonló beállítottságú és öltözetű barátai is kezdtek feljárogatni hozzájuk. Egyszer leült a család egy nagy beszélgetésre. Édesapja a szokásos szöveggel állt elő:

– Fiam! Légy tekintettel a szüleidre! Nekem mérnöki diplomám van, anyád a polgármesteri

hivatalban dolgozik. Hát mit gondolnak azok, akik ismernek minket? Azt mondják: „Na ezek is jól nevelik a fiukat.”

Gyuri is a szokásos módon válaszolt:

– Apu! Te is beláthatnád, hogy demokráciában élünk. Én ebben a stílusban találtam meg a boldogságomat, az örömeimet. Ide menekülök, ha gondom van. A barátaim is így vélekednek. Nekünk így jó. Utálok másokra hasonlítani, én egyéniség akarok lenni!

Anyu csak annyit mondott:

– Kisfiam! Akármit csinálsz, akkor is a fiam maradsz. Remélem egyszer megint olyan leszel, mint régen!

Gyuri kisebb korában valóban rendes, udvarias, kedves kis kölyök volt. Néha csintalankodott, de soha nem volt durva. Mióta rocker lett, nem egy szomszédal veszett össze a hangos zene miatt, és bizony elég kemény szavakat használt.

Gyuri szeme sarkából fölnézett az erkélyre, és látta, hogy a szomszédok nagy része kint könyököl. „Na – gondolta – sok vén boszorkány, most indulhat a pletyka.”

Fölkapaszkodott a negyedikre, kinyitotta az ajtót, lerúgta a cipőjét, a fogasra akasztotta a dzsekijét, és végigjárta a helyiségeket. Senki sem volt otthon. Szobájához lépett. Az ajtóról több mint öt éve nézett rá minden nap a felirat „Amíg csak a Föld kerek, mindig lesznek rockerek!” A felirat alatt és fölött egy-egy „trash metál” együttes neve fémjelezte a szoba lakójának stílusát. A helyiség berendezése egyszerű volt: egy ágy, egy íróasztal a hozzátartozó székekkel és egy szekrénysor. A szekrény tetején két hatalmas hangfal meredezett. Gyuri elhúzta a vitrin üvegét, ami mögött egy aránylag új AIWA deck virított. Kiválasztott egy kazettát, behelyezte a deckbe, bekapcsolta a magnót, az erősítőt, és pár másodperc múlva rengett a szoba a „heavy” zene dübörgésétől. Gyurka kinyitotta az ablakot, és kihajolt. Éppen látta Nórát belépni a lépcsőházba. Lejjebb vette a hangerőt, a bejárati ajtóhoz ment és kinyitotta. Nóra ekkorra ért fel az emeletre. Gyuri széles mosollyal üdvözölte:

– Szia! Hamar felértél.

– Na hallod, edzésben kell maradnom – felelte Nóra, és belépett az ajtón. Megölelték egymást. Gyuri egy puszit nyomott Nóri homlokára, a lány pedig a fiú két arcára cuppantott. Nóra Gyuri ajtajára nézett.

– Bemehetek? – kérdezte.

Gyuri a homlokára csapott.

– Te jó ég! Tisztára úgy csinálsz, mintha először járnál a szobámban. Így aztán bementek a „rock-barlangba”, ahogy egymás közt nevezték a szobát. Bár a lány más zenei stílust kedvelt, jól megértették egymást. Néha tréfából egymás fejéhez vágták a másik zenei műfajának jellemzőit, de igazán soha nem tudtak volna egymásra haragudni. A beszélgetés komolyabb részét Nóra kezdte el.

– Hogy döntöttél, elmész megint a hívőkhöz, vagy hagyod a csodába őket?

– Nem tudom. – felelte Gyuri a megfelelő szavakat keresve. Ő is érezte, hogy mikor erről a hívősdri dologról van szó, akkor teljesen lehiggad, megnyugszik, és mégis marad benne egy izgalommal teli várakozás.

– Beszélni kellene a kollégámmal erről. Őszintén szólva szégyelltem magam a múlt vasárnap azok előtt az emberek előtt. Tudod jól, hogy az egyéniséget eddig mindenhol tudtam vállalni, de most tényleg iszonyatosan éreztem magam. Nem tudom, hogy csak én érzem-e így, de azok az emberek, ahelyett, hogy kinéztek volna onnan, úgy mosolyogtak rám,

mintha a legkedvesebb rokonuk lennék. Az embernek olyan érzése támad, hogy végre valakik szeretik.

Nóri közbevágott:

– Tudod, hogy más is szeret téged!

– Persze, hogy tudom! Te is szeretsz, anya is szeret, még talán apa is, és én is szeretlek benneteket. De az, ahogy azok szeretnek, az valami más. Ennek utána akarok járni! Döntöttem! Elmegyek! Holnap beszélek Tibivel.

Nóra kérdő tekintetét látva, Gyuri elnevette magát.

– Ja, persze! Tibi a hívő munkatársam. Szeretnék megkérni valamire. Anyuéknak légy szíves ne szólj erről! Írtó ciki lenne!

Nóri mosolyogva válaszolt:

– Hát ne haragudj kedves Györgyöm, de azt hiszem az ember ennyit már csak elvárhat a testvérétől!

Gyuri felugrott az ágyról. Odalépett a lányhoz, és nevetve mondta: – Köszí Nóri! Te vagy a legszeretnivalóbb hugica a világon! – és egy nagy cuppanós puszit adott Nóri feje búbjára.

—

Gyuri már másnap beszélt Tibivel, aki három órán keresztül magyarázta a keresztény gyülekezetek működését, miközben bizonyosságot tett arról, hogy az ő élete hogyan változott meg azóta, mióta a szívébe fogadta Jézus Krisztust.

Gyurinak eleinte nagyon homályos elképzelése volt a gyülekezetről, ezért azután tudakozódott, hogy miért tudnak a hívők másként szeretni, mint ő, vagy más nem hívő emberek. Miért nem gyűlölik az ellenségeiket, és miért zárkóznak keretek közé? Sok ehhez hasonló kérdést tett még fel, amire Tibi türelmesen válaszolt. A harmadik óra végére Gyuri már egész gyakorlatias képet alkotott. Tibinek ugyan nem mondta, de magában végiggondolta, hogyha megtérne, akkor hogyan változna meg az élete. Maga elé képzelte, amint édesapjától bocsánatot kér, sorban becsönget a szomszédokhoz, és megköveti őket.

A beszélgetés azzal zárult, hogy Gyuri megígérte Tibinek, hogy a következő vasárnap ismét elmegy vele a gyülekezetbe.

Pénteken Gyuri szülei elutaztak kikapcsolódni a hét végére. Nóri is leruccant két barátnőjével a Balcsira. Így Gyurka egyedül maradt otthon. Mióta Tibivel beszélt, nem telt el olyan nap, hogy ne gondolt volna a vasárnapi alkalomra. Végre megértette, hogy mi az az izgalommal teli várakozás, ami mindig hatalmába kerítette, valahányszor Isten dolgairól esett szó. Vágyott megismerni azt, Aki megváltoztatta egy munkatársa életét. A pénteki lefekvés előtt eszébe jutott, amit Tibi legutóbbi beszélgetésük alkalmával mondott neki: „Istent bárki megszólíthatja, te is! Saját szavaiddal mondd el Neki, ami a lelkedet terheli, de örömet is oszd meg Vele. Ha tanácsra van szükséged, ne szégyelld segítségül hívni az Urat. Benne soha nem fogsz csalódní, Ő nem haragvó Isten, hanem kegyelmes Atya!”

Gyuri maga is furcsállotta, amit tesz, de érezte, hogy szüksége van rá. Térdére esett az ágya mellett, meghajtotta fejét, lehunyta szemét, és így szólt: – Istenem! Egyre jobban érzem, hogy szükségem van Rád! Tudom, hogy hallod, amit mondok, ezért kérlek, hogy vasárnap mutasd meg nekem a helyem az életben!

Gyurka nagyon lassan, tagoltan beszélt, kereste a szavakat, és érezte, hogy amit mond, annak következményei lesznek. Még soha nem imádkozott, de úgy gondolta, hogy épp itt az ideje annak, hogy elkezdje. Szombaton este is megismételte az imáját, vasárnap délelőtt pedig

már nem tudott mit kezdeni magával, annyira izgatott volt. Nagyon várta, hogy jöjjön Tibi és induljanak az istentiszteletre.

A gyülekezet egy aránylag új épületben tartotta összejöveteleit. A bejáratnál egy tábla tájékoztatta az idelátogatókat, hogy az Evangéliumi Pünkösdi Közösség helyi gyülekezetének épülete előtt állnak.

Gyurit már a bejáratnál meglepetés érte. Ahogy belépett Tibivel, egy hasonló korú fiú köszönt rájuk.

– Békesség! Isten hozott benneteket! – majd Gyurira nézett. – Örülök, hogy ismét eljöttél!

Gyuri jól megnézte a fiút, de nem emlékezett rá. Az viszont meglepte, hogy őt megismerik. Igaz ugyan, hogy a haja még mindig a lapockáját verte, de most már valamelyest normálisabb öltözkében volt.

A nagyteremben két padsor húzódott; a padosorok között kis folyosó vezetett előre a pulpitushoz. Szintén elől volt egy emelvény, ahol különböző zeneszerszámokat látott: dobokat, szintetizátort, gitárt és mikrofonokat. Jobb oldalon a fal mellett volt a bemejtő medence. Gyuriék a jobb oldali padosor közepe táján foglaltak helyet. Volt még tíz perc az istentisztelet kezdetéig. Néhányan halkán beszélgettek, mások – fejüket meghajtva – imádkoztak. Gyuri érezte a bensőséges légkört, és azt, hogy kimondhatatlanul is mennyire összetartoznak, és szeretik egymást ezek az emberek.

Pontosan öt óra volt, mikor a gyülekezetet vezető lelkipásztor odalépett a szószékhez, és közös imára szólította a jelenlévőket. Gyuri már az első ittlétekor tapasztalta, hogy ilyenkor fel szoktak állni, s így is lett. Gyuri csak annyit dörmögött csöndben, nehogy a körülötte állók meghallják: „Istenem! Itt az idő!”

A közös ima után a zenészek és az énekesek elfoglalták helyüket. Kis idő múlva felcsendültek az Istent dicsőítő, magasztaló, ritmusos énekek. Néhányan állva maradtak, mások leültek. Voltak, akik a zene ütemére tapsoltak, megint mások égnék emelt kezekkel énekeltek, de az látszott, hogy nem eksztatikus élményről van szó, hanem Istent őszintén dicsérő és imádó emberekről.

A prédikációt Gyuri feszült figyelemmel hallgatta végig. Szívta magába a szavakat, mondatokat. Meglepte, hogy minden, ami elhangzik, neki szól. Szeretet, hosszútűrés, békesség, mind-mind olyan dolog, amelyre neki feltétlenül szüksége van. Szívében hálás volt Istennek, amiért kérését meghallgatta, és valóban utat mutatott számára.

Mikor elhangzott a prédikációt záró ámen, a lelkipásztor kérte, hogy hajtsa meg mindenki a fejét. Gyuri is így tett. Egy újabb kérés hangzott:

„Ha van itt valaki, akit érintett Isten Igéje és vágyakozik megszabadulni bűneitől, és a szívébe akarja fogadni az Úr Jézus Krisztust, az most emelje fel a kezét!”

Gyuri első gondolata az volt: „Emeld”, a második az, hogy „Ne”.

Azután döntött: – „Istenem! Te szóltál hozzám, én pedig válaszolni akarok Neked” – gondolta, és felnyújtotta a kezét. Ekkor már vagy négy kéz volt a magasban. A pásztor megkérte őket, hogy menjenek előre a szószékhez. Gyuri is előre ment. A pásztor Gyurihoz lépett, és néhány kérdést tett fel neki, hogy valóban megértette-e, miről van szó, és jól meggondolta-e döntését. Majd Gyuri vállára tette a kezét, és kérte a fiút, hogy mondja utána az ima szövegét. Gyuri minden szóra figyelt, és tudta, hogy pontosan ezeket akarta elmondani Istennek. Az alkalom végén többen odajöttek Gyurihoz, köztük volt az a fiú is, aki bejövetelekor üdvözölte, és elmondták, mennyire örülnek a döntésének. Az előtérben egy könyvtár kezébe adott egy Bibliát.

– Olvasd minden nap! Táplálkozz belőle! Megtudod, hogy milyen terve van Istennek az életeddel.

Gyuri visszanyújtotta a könyvet.

– Sajnos nincs nálam pénz, nem tudom kifizetni.

A könyvárus rámosolygott.

– Tedd csak el! Ez az én ajándékom. Tudom honnan jössz, én is rocker voltam.

Gyuri széles mosollyal szorította magához Bibliáját, majd kezet nyújtott a könyvárusnak.

– Köszönöm! Áldjon meg az Úr!

Ez valóban szívből jött, és a könyvárus is észrevette ezt, ezért ő is széles mosollyal válaszolt:

– Téged se hagyjon ki!

—

Az eseményeket követő héten Gyurival jó és rossz dolgok is történtek. Hétfőn első dolga az volt, hogy elment a fodrászhoz. Senkinek sem szólt róla, meglepetésnek szánta. Senki nem beszélte rá erre a cselekedetre, ő érezte úgy, hogy új életében nincs szüksége hosszú hajra. A fodrász nagyon csodálkozott azon, hogy egy fiú, akinek lapockáig érő haja van, hirtelen azt kéri tőle, hogy vágja le, és csináljon egy jó rövid nyári frizurát. A hajköltemény elkészülte után Gyuri örömmel nézegette magát a nagy tükörben. – Egész más arcom van így – gondolta. Délután már nagyon várta haza a családot, kíváncsi volt, hogy mit szólnak a döntéséhez. Azt érezte, hogy nem fog minden simán menni, de reménykedett és bízott abban, hogy Isten mindent jóra fordít.

Nóri jött haza elsőnek. Szája tátva maradt a meglepetéstől.

– Ez nem lehet igaz! Mi történt veled? Feladtad az egyéniségedet?

– Nem – felelte Gyuri, – most találtam meg igazán. Eddig csak árnyék voltam, de most már tudom az életem értelmét.

– Csak nem lettél hívó? Milyen érzés?

– Nem érzés, bizonyosság! Megtaláltam Istent, pontosabban Ő talált meg engem. Ezentúl nem teóriák, filozófiák irányítják az életem, hanem Isten.

Nemsokára megjöttek a szülők is. A hatás leírhatatlan. Gyuri gyermeki szeretettel ölelte magához apját és anyját.

– Képzeljétek, nagy dolog történt velem. Megtértem, szívembe fogadtam az Úr Jézust, és így megtaláltam az életem értelmét.

A család ismét leült egy beszélgetésre, és bizony a vélemények eléggé megoszlottak. A családfő még mindig a régi volt.

– Tudod jól édes fiam, hogy nem szeretem a különcségeidet. Öt évig ment ez a rockerség, vagy mi, most újabb öt évig hívósdit akarsz játszani? Hát miért nem tudsz te is úgy élni, mint más becsületes ember?

– Nézd Apu, ez a hívőség – az, hogy én Istenhez tartozom – nem öt évig fog tartani, hanem egy életen át. Hogy ezt bizonyítsam, első lépésem az, hogy most itt a család előtt kérek tőled bocsánatot mindazért, amit az elmúlt években tettem.

– Gyurikám ez így rendben is volna, de jobban örülnék, ha ehhez a bocsánatkéréshez nem kellett volna egy másik végletbe esned.

A beszélgetés a késő esti órákig tartott. Érvek és ellenérvek sorakoztak fel a családtagok részéről. Gyurka édesanyja örült, hogy végre valamit visszakapott a régi fiából. Gyuri igyekezett minél meggyőzőbb lenni, és egynapos tapasztalatai alapján bizonyosságot tenni. Végül a beszélgetést azzal fejezték be, hogy a témára még visszatérnek.

Másnap délután Gyuri elment abba a sörözőbe, ahol találkozni szokott az „ötösfogat”. Mikor az ajtón belépett, látta, hogy a másik négy fiú már együtt van. Odalépett az asztalukhoz, és köszönt: – Hello mindenkinek!

– Szevasz! Mi kéne, ha vóna? – felelte Gergely, és látszott, hogy nem ismeri meg a fiút, de a többiek is idegenként néztek rá.

– Mi van Gergely, nem ismered meg? – és barátságosan rácsapott a fiú vállára. A srácoknak végre leesett a tantusz. Kiabálva, röhögve járták körbe Gyurit. Egymás szavába vágva érdeklődtek, hogy mi indította arra, hogy csodálatos fejdíszétől megszabaduljon. Mikor elcsendesedtek, Gyuri is leült, és elmesélte a történeteket elejétől a végéig. Gergely és Peti gyakran megszakították mondanivalóját különböző gúnyos megjegyzésekkel. Roland és Gábor csitította a két renitens egyént, mert őket valóban érdekelte, hogy mi történt Gyurival. Azt látták, hogy érthetetlen módon Gyuri ingerültsége, mely a múltkor is felszínre került, teljesen elmúlt, hiszen a fiú csodálatos nyugalommal tűrte Gergely és Peti kritikáit. Gábort és Rolandot viszont idegesítette. Ezen felül valami felsőbbrendű lelki békességet éreztek kiáradni Gyuriból, ha ezt nem is tudták így megfogalmazni.

Rolandot mindig is érdekelték a természetfeletti dolgok, és ezt most megpróbálta összeegyeztetni barátja megváltozásával. Gyuri tiltakozott, és igyekezett megmagyarázni, hogy Isten nem egy idegen bolygóról jött „valaki”, akit istenként tisztelnek. Mindenesetre a reakciók pontosan azok voltak, amit Gyurka előre elgondolt. Gábor gondolkodóba esett. Roland tudományos oldalról kereste a választ. Petit és Gergelyt pedig egyszerűen nem érdekelte a dolog, de az látszott, hogy alapjában véve kissé zavart elméjünek nézik Gyurit.

A következő napokban Gyuri valóban végigjárta a szomszédokat, és sorban elnézést kért eddigi viselkedéséért, miközben rövid bizonyosságot tett Jézusról, aki életét megváltoztatta. A reakciók itt is különbözőek voltak. Volt egy asszony, aki elkezdett kiabálni vele.

– Úgy látszik neked egyre jobban elmegy az eszed, sose leszel normális ember! Biztos vagyok benne, hogy ebből megint valami disznóság fog kisülni! – Ezzel becsapta Gyuri orra előtt az ajtót.

A többség azonban örült, hogy az eddig agresszív fiú végre megjuhászodott. A család tagjai is másként vélekedtek. Édesanyja mindig is ilyennek szerette volna látni. Nóri álláspontja sem változott, akárhogy is, mégiscsak a bátyja, mindig is szerette, ezután is szeretni fogja. Édesapjának viszont sehogysem tetszett a dolog, és nem is akart belenyugodni. Pedig a változások magukért beszéltek. Gyuri a szobáját díszítő posztereket leszedte és összetépte, a műsoros heavy metal kazettáit összetörte és kidobta.

Kedvesebb, nyugodtabb, békésebb, figyelmesebb lett, mint bármikor. Ha valaki a változás miéértje után érdeklődött, annak elmondta az egyik kedvenc versét a Bibliából: „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, imé újjá lett minden.”

Lassanként megtanult imádkozni, amiben nagy segítségére volt a gyülekezetben indult keresztény alaptanítás. Egyre jobban érezte Isten jelenlétét és vezetését életében. Nem akart az Istennel való közösségből kiszakadni, ezért nagyon buzgó volt. Minden alkalmat megragadott, hogy bizonyosságot tegyen az életében végbement változásokról, amelyek ezzel még nem értek véget. Lelki téren is új távlatok nyíltak meg előtte. Rendszeresen látogatta az imaösszejöveteleket, és az Úrnak mindig volt üzenete a számára. Minden nap olvasta Isten Igéjét, és az Úr naprakész vezetését tapasztalta meg belőle. Segítségére voltak ebben a

bibliaórák. Szépen haladt előre a hitéletben.

Voltak persze problémás pillanatok is, amikor nehézségek, vagy különböző kísértések jöttek. Volt úgy, hogy elbotlott a göröngyös úton, de mindig szeme előtt lebegett Isten országának ígérete, ezért nem hagyta magát legyúrni. Mikor ilyen helyzetbe került, rögtön az Úrhoz kiáltott, és az ígéret szerint a szabadítás nem késett.

Nemsokára eljött a pillanat, amikor fehér ruhába öltöztetett többedmagával, és a bemelegítő medence mellett tehetett bizonyosságot Istennek az életében megnyilvánult kegyelméről, szeretetéről, szabadító hatalmáról. Bizonyágtételét körülbelül háromszázan hallgatták, köztük a teljes család és a baráti kör. A vélemények természetesen itt is megoszlottak. Volt, aki helyeselte, volt, aki ellenezte, volt, aki gúnyolódott, és volt, akit egyáltalán nem érdekelt. Az viszont látszott, egy egész életre szóló, megváltozhatatlan és megbánhatatlan cselekedet volt.

Bemerítése után egy héttel személyesen találkozott a Szentlélekkel, Aki betöltötte, és a fiú újult erővel lendült neki az előtte álló feladatoknak. Lankadatlan bizonyágtevő és imádkozó hívő lett. Imáiban szüntelenül hordozta családját és barátait. Tudta, hogy a megtérés a Szentlélek munkája, ezért nem siettette, csak várta a rendelt időt. Bizalommal nézett a jövőbe.

Epilógus

Ez a történet tudomásom szerint az életben soha nem játszódott le, de bármelyikünk lehetett volna Gyuri helyében.

Sokan vannak, aki megízlelték a világ családságait, de végül rájöttek, hogy Isten nélkül üres az életük. Jómagam is egy „Gyuri” vagyok, bár a történet nem rólam szól. Amikor megérkezünk Jézus Krisztushoz, akkor indul igazából az életünk.

Úgy gondolom, hogy ez a történet itt még nem fejeződik be, hiszen egy hívőnek minden nap új feladatokkal kell szembenézni. Ezek a feladatok egész életünkön át végigkísérnek bennünket. Ahhoz, hogy meg tudjuk oldani őket, ahogy azt az Úr elvárja tőlünk, szükségünk van Isten nap mint nap megújuló kegyelmére, megfelelő imaéletre és a Szentlélek vezetésére. E történet olvasóinak kívánom mindazt, amit legegyszerűbben 2Kor 13. részének 13. versével fejezhetek ki: „Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, az Istennek szeretete, és a Szentléleknek közössége legyen mindnyájatokkal. Ámen”.

Méz és só? • Kecser István

Elhatároztam, hogy beszélek Veled. Régi szándékom volt ez, de úgy látom, hogy már igazán megérett az idő társalgásunkra. Lehet, különös irodalmi műfajnak tekinted az ilyenfajta beszélgetést. Nem bánom, ami a szívemen van, most elmondom. Nincs bennem semmi harag, de valami nagyon szorongat lelkemben. Nem valami rémálom lidércfényei vibrálnak bennem, hanem a könyörtelen valóság víziója eleven nyüzsgéssel szaggatja nyugalom és békesség után óhajtozó lelkemet.

Szeretnék Téged is törekeny futamú gondolataimmal rádöbenteni valami különös dologra. S teszem ezt azért is, mert – gondolom – talán még nem késő, de félek, hogy holnap már késő lehet.

Az ügy és a tét nem kisebb, mint Krisztus Gyülekezetének tisztasága és szentsége, ami nagy veszélyben forog. Nem vészharangot akarok kongatni, de igazán üdvösnek tartanám a következők átgondolását.

Mint Te is tudod: Krisztus gyülekezetének első és legnagyobb ellensége a Sátán, aki a

gyülekezetet születésének pillanatában meg akarta semmisíteni, fel akarta falni. Ez nem sikerült neki, mert a Gyülekezet Ura erősebb nálánál, de mindent megtett és megtesz, hogy rombolását a leghatékonyabban végezze a testvéri közösségben.

Valami furcsa dolgot fedeztem fel. A körülöttünk lévő világ kezd „kereszténnyé” válni. Sok ilyen jelenséggel találkozol te is. Az emberek eljárnak a templomokba, a gyülekezetbe, „meg is térnek” (mert elmondják a bűnösök imáját?!?), de közben életük mit sem változott. Alkalmanként, vasárnaponként ott vannak a gyülekezetben (olyan öltözékben, mint a diszkóban, papagáj színekre kifestetten, függőkkel ékesítve még énekelnek is a „dicsőítő” csoportban, amit a „közönség” még meg is tapsol!?)

S erre képesek vagyunk azt mondani: „Az Úr szaporítja a gyülekezetet, ez aztán egy fejlődő, életképes gyülekezet!” Te ezt nem tartod furcsának? Én nagyon!

No, de nem is bánám igazán, ha a világ mindinkább kereszténnyé válna. De azt már igen nehezen viselem el, hogy a „Krisztus Gyülekezete” világiassá váljon! Jaj, pedig mi más történik akkor, ha emberek sorát merítjük alá (hogy szaporodjon a gyülekezet) megtéretlenül. Mondjuk: majd az Úr elvégzi náluk. Igen, de sorra hozzák az ilyenek a gyalázatot Krisztus igazán megtért és szent életre igyekvő gyülekezetére. Ilyen gyülekezetben valami szörnyű dolog történt: nem csak, hogy a „kerítés” (a biblikus életnormák) került kitolásra, hanem már a hamis tanítások süvítő szele el is sodorta. Az ilyen gyülekezet teljesen ki van téve a Sátán prédájának. Az erkölcsi tisztaság jogfosztottá vált: „vadházasságok”, élettársi viszony, forró, házasság előtti szerelmi kapcsolatok, részegség, tánc (nem csak lakodalmakban) – no, persze mind ezek a „tagok” még úrvacsoráznak is!!!

Valami félelmetes dolog ez (remélem, te is átérzed): a gyülekezet összekeveredett a világgal. S ráadásul képesek vagyunk azt mondani: mindezt azért tesszük, hogy a világot megnyerjük az Úr számára. Csendesesen, de határozottan megsúgom neked: ne a gyülekezet alkalmazkodjon a világhoz, hanem az odaérkezők szakítsanak kívül-belül a világgal. A világgal összekeveredett gyülekezet olyan, mintha a mézet összekevernék a keserűsöval.

Várj még egy picit! Egy néhány fontos dolgot szeretnék mondani. Kérlek, szívleld meg és gondold át ezeket:

- a szent tanítás szent embereket nevel;
- a laza, szabadelvű, liberális tanítás pedig ilyen „gyülekezetet” formál;
- ki kell takarítani minden szentségtelen dolgot Krisztus gyülekezetéből, mert ezek korlátai a Szentlélek munkájának;
- fel kell emelkedni a gyülekezetnek Krisztus mércéjére;
- Krisztus prédikálása és Krisztus életének nem élése tág kapunyitás Sátánnak a gyülekezet rombolására;
- a körülötted lévő világ olyan Krisztust ismer meg, amilyent a gyülekezet bemutat;
- az Úr munkáját legjobban a keverék gyülekezet akadályozza;
- a gyülekezeti belső harcok nem szolgálnak a gyülekezet lelki épülésére.

Beszélgésünk utolsó szakaszára egy fontos dolgot tartogattam. Kérlek, hallgass még meg!

A Te egyéni életedért elsődlegesen Te vagy felelős. Nem mondhatod majd ama napon az Úr előtt: azért éltem úgy, mert sokan mások is úgy éltek. Légy MOST bölcs és ne légy balgata!

Vigyázz, hogy életed másoknak botránkozást ne okozzon, megtéretlen életeddal gyalázatot az Úr népére ne hozz. Jézus egy felékesített, szent, Szentlélekkel betöltekezett, dicsőséges gyülekezetért jön el!

Köszönöm, hogy szakítottál néhány percet beszélgetésünkre. Úgy érzem, nem mondtam olyan titkokat, amelyeket más nem hallhatott volna meg. Ha akarod, bárkinek elmondhatod. Nem bánom még akkor sem, ha valaki kemény beszédnek tekinti. Vállalom, hogy én mondtam: *Kecser István*

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Gondolatébresztő • *Morris Wood*

Ésaiás prófétát a Szentlélek indította, hogy prófétáljon Kr. e. 712-ben: „Megvetett és emberektől elutasított volt, fájdalmak férfja és bánat ismerője, és mi elrejtettük arcunkat előle; megvetett volt és mi nem értékeltük Őt. Pedig kétségtelenül Ő viselte bánatunkat és fájdalmainkat hordozta. Megsebesítettett bűneinkért és megtöretett gonoszságunkért. Békességünk büntetése rajta volt és az Ő sebeivel gyógyultunk meg... Nyomorgatott és lesújtott volt, száját mégsem nyitotta meg. Mint bárány, mely mészárszékra vitetik, és mint juh, mely néma az ő nyírói előtt, nem nyitotta meg száját... Kivágatott az élők földéből és népem törvényszegéséért sebeztek meg... Mégis tetszett az Úrnak, hogy összetörje Őt, és hogy bánattal illesse, mikor lelkét áldozatul adja a bűnért... Látni fogja lelke szenvedését és megelégszik, mert lelkét halálra adja.” (Ézs 53,3–12 angol fordítás).
Ez a prófécia 745 évvel később teljesedett be, amikor Jézus Krisztust Jeruzsálemen kívül a Golgota keresztyén megfeszítették, amikor életét váltságul adta érted és értem.

Az életem... • *Makovei János*

*%%Az életem – örök töredék.
Helyére rakom egyik darabját,
azután várom, hol törne még!*

*Az életem – örök töredék.
Mindig keresnem kell, darabjait
együtt sohasem láttam még!*

*Az életem – örök töredék.
Magam törtem össze, s keresem
a hiányzót, mely odaillenék!*

*Az életem – örök töredék.
Fényes cserepek színes halmaza...
Mit tennék, ha egyszer kisöprenék?*

*Az életem – örök töredék.
Nincs, ami összetartsa már,
hullik tovább, egyre; de meddig még?*

*Az életem – örök töredék.
Ki adta törvényül ezt nekem?
Lehet, hogy sok darabja mind összeillenék?*

*Lehet, hogy szertehullott,
összetörött, apró hulladék,
reménytelenül megkopott*

*darabjait valaki összerakja még?
A felém nyújtott kezek
keresik már hűen, réges-rég
életem cserepeit, hogy
kegyelmesen összeillesztenék!*

*Igen! Az én örök töredék életem
tökéletes egész lesz: az Ő kezében.
Ő összeilleszti minden cserepét...
Életem viseli Uram kezejét...
Nélküle
az életem – örök töredék!
Helyére rakom egyik darabját,
azután várhatom, hol törne még!%%*

Debrecenbe „kellett” menni • Kuna Tibor

Már a nagyközönség is tudhatott róla, hogy ebben az évben a nyári Ifjúsági Napok helyszíne megváltozott, mégis, ha valakitől meg akartam tudni, hogy jön-e az ifjapokra, akkor ezt kérdeztem: jössz Kadarkútra?

Na kérem, tessék. Pedig ez évben az a közel 1000 fiatal, aki ellátogatott az OIM által szervezett találkozóra, mégsem a kadarkúti kastély panorámáját csodálta. Hogy hol voltunk? Hát erre a kérdésre kicsit nehéz a válasz. Az írás szerint Debrecenben, de aki a camping és a Debrecen közt levő utat gyalog akarta megtenni, annak legalább 2 pár váltó cipővel és három napi hideg élelemmel kellett rendelkeznie. Egy biztos, a Debrecen közelében levő Dorcas Campingben eltöltöttünk négy napot.

Ha a kedves olvasó a 4 nap programjára kíváncsi, akkor ennek a cikknek az olvasását akár be is fejezheti. Hogy mikor volt ébresztő és mikor takarodó, s hogy a kettő között mi volt, nem igazán tartom fontosnak megemlíteni. De azt igen, hogy a színvonal liftje tavaly a földszinten tartott, ez évben az emeleti magaslatokba hágott. Zuhanyzó volt egy regimentnyi. Hogy nem volt mindegyikben melegvíz? Sebjaj! Meleg volt a nap, az ebéd, s a melegből egyébként pont elég volt. S dacára a meleg időnek, hideg víznek csak jöttek, jöttek az előadók, az előadások, és a rendezők, hogy a könnyen feledékenyeknek is eszükbe juttassák, hogy hol a helyük. Hogy arányaiban miért volt több szabadító szolgálat, mint igetanulmányozás, azt nem tudom, mint azt sem, hogy Magyarország második legnagyobb városa közelében miért 20 embernek evangélizáltak. De a választ úgy gondolom, nem nekem kell megadni. A legfontosabb az, hogy Isten a javunkra fordította ezt a pár napot is.

Kedves Barátom, Testvérem! Kérlek bocsás meg, ha esetleg a te véleményed nem egyezik ezzel a pár sorral, de általában egy újságíró a saját maga szubjektív gondolatait szokta leírni. Az újságírás már csak ilyen.

Vállalkozók FIGYELEM!

Várjuk azoknak az egyéni és társas vállalkozóknak a jelentkezését, akik szeretnének szerepelni egy keresztény „cégkódex”-ben. Az érdeklődőknek részletes tájékoztatót küldünk. A jelentkezéseket 1993. december végéig kérjük postára adni, postai levelezőlapon, az alábbi címre:

PENTA-IÓTA BT 1171 Budapest, Zrínyi u. – Alsódabas u. sarok

Házassági évforduló

60. házassági évfordulójukon köszöntötte a pécsi gyülekezet Kovács József testvért és feleségét

{k1993603}

Az Élő Víz Irodalmi Alapítvány hívó novella pályázatának eredménye

A három fős bíráló bizottság úgy döntött, hogy – többek között a beérkezett pályázatok kis száma miatt – I. díjat nem ad ki.

II. díjat (2000 Ft-ot) nyert *Benedek Zsolt* (Ózd) *Az életből az ÉLET-re* című novellájával.

III. díjat (1000 Ft-ot) nyert *Szabó Szilvia* (Pécs) *A megpróbáltatás völgyén át* című novellájával.

Eredményükhöz gratulálunk testvéreinknek, és az Úr áldását kívánjuk életükre, valamint további hasonló jellegű próbálkozásaikra.

Az Alapítvány Kuratóriuma

Élő Víz-et minden pünkösdi családba!

Ne csak magadnak rendeld meg az Élő Víz-et, hanem azoknak is, akiknek – bár szívesen olvasnák – nincsen erre pénzük! Ezzel kellemes karácsonyi meglepetést szerezhetsz testvéreidnek. Az egy éves előfizetési díj csak 360 Ft.

A megrendelőlap visszaküldési határideje: 1994 január 15. Kérjük, a határidőt szíveskedjetez betartani!

{k1993606}

Ádám hol vagy? – avagy, bújóciska Istennel??!

Kedves férfi barátom, testvérem!

Mielőtt a méltatlankodás kerítene hatalmába, a fenti cím olvasása nyomán, vess egy őszinte pillantást a tükörbe!

Talán meg sem lepődsz, hogy ott egy bokrot látsz, mert sejtjed, hogy te magad valahol mögötte rejtőzöl...

Ott hallgatott újra és újra, szégyenkezve a kereső szót: „Hol vagy?” Onnan küldöd a sajnálkozó sóhajaidat a Kérdező felé: alkalmatlan vagyok, képtelen vagyok..., a körülmények..., a család..., a feleségem..., a munka... nincs is időm..., kiégtem, elfáradtam...

Tehát a szokatlan cím nem olcsó élcelődés, gúnyolódás, hanem a férfiak és köztük talán a te életed megdöbbentő állapotának reális tükre.

Nem sokkal ezelőtt hasonló helyzetben volt Manfred Frischke testvér is, akit Isten egy különös szolgálatra hívott el: segíteni a férfiakat, hogy a helyükre álljanak, képesek legyenek arra, hogy betöltsék elhívásukat a szolgálatban.

Miután Isten helyreállította, felkente őt egy segítő szolgálatra, amelynek célja, hogy a férfiak az Isten szíve szerint valók legyenek, olyanok, akik felvállalják a kihívásokat a családban, gyülekezetben és társadalomban, akik a feladatokkal szembe kerülve nem a menekülés útját keresik.

Barátom!

A változás az életedben nagyon egyszerűen elkezdődhet. Úgy, hogy a fenti kérdésre elmondod válaszd: itt vagyok. Ezt nem teheti meg senki helyetted, most nem felelhet sem a feleséged, sem a beosztottad, sem a főnököd, de még a lelkipásztorod sem.

Emeld fel a fejed és mondd el Istennek: itt vagyok... Az 1994-es esztendőben egy sajátos lelki-tréning indul férfiak részére. Német szolgálattevők segítségével épülhetsz lépésről lépésre az érett férfiúságra. Havonta egyszeri, szombati találkozás, majd önálló munka a következő találkozásig, ahol már beszámolhatunk arról, hogy mit tett Isten az életünkben. Egy írott anyag és mindenek előtt Isten Szelleme lesz segítségedre.

Szeretettel bátorítalak, hogy az alábbi időpontokat már most jegyezd be az 1994-es naptáradba, hogy semmi akadály ne legyen a részvételednek.

Gondold meg: eleget vártál, eleget magyarázkodtál már! Itt az ideje, hogy felállj és válaszolj Istennek. Itt vagyok! A program túllép a felekezeti határokon és nyitott minden férfi számára, aki a fenti célokkal azonosulni tud.

Reménységünk és hitünk, hogy helyreállva képesek leszünk és akarunk is segíteni más férfiaknak, akik hasonló helyzetben vannak, mint mi voltunk.

Engedd, hogy segítsünk, hogy te is segíteni tudj másokon!

A Keresztény Lelki-tréning Férfiaknak szemináriumnak

helye: Filadelfia Gyülekezet, Budapest, 1143 Gizella út 37.

időpontok: 1994 jan. 29; febr. 19; márc 26; ápr. 23; máj. 21; jún. 25; aug 27; szept. 24; okt. 22; nov 26.

jelentkezés, információ: Monos Mihály 1112 Bp., Beregszász út 108. Tel: 1852-880 {k1993607}

Könyvhíradó – Melléklet

{k1993609}
{k1993610}

Impresszum

Felelős szerkesztő: KOVÁCS ZOLTÁN

Szerkesztő bizottság: BALOGH SÁNDOR, KÁZMÉR PÁLNÉ, ifj. KOVÁCS BÉLA, MAKOVEI JÁNOS, PÁNCZÉL JÁNOS, TELEGDI JÓZSEF

Tördelőszerkesztő: ERKI-KISS ZSOLT

Borítóterv: NAGY BERNADETT

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség

1143 Budapest, Gizella út 37. Tel/fax: (1) 251-6987

Felelős Kiadó: KECSER ISTVÁN elnök

ISSN 1217-0623

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Keresztrejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1993608}

Minirejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1993605}

VÍZSZINTES: 1. Mózes feleségének neve (2Móz 2,21 Új ford). 4. „Az ő tulajdon urának ... vagy esik” (Róm 14,4). 6. „Az igaz soha ... nem mozdul” (Péld 10,30). 7. „Valaki az ... szarvára veti kezét” (Lk 9,62). 8. Salamon egyik főemberének, Simeinek apja (1Kír 4,18). 10. Király, akinek damaszkuszi helytartója el akarta fogni Pál apostolt (2Kor 11,32 Új ford).

FÜGGŐLEGES: 1. Az izraeliták egyik szálláshelye a pusztában (4Móz 33,41 Új ford). 2. Jézus foglya (Fil 1). 3. Az udvarmesterek feje Nabukodonozor udvarában (Dán 1,3). 4. Sammának, Dávid kiváló vitézének apja (2Sám 23,11 Új ford). 5. Lábán leánya (1Móz 29,16). 9. „hogyan szeretheti az Istent, akit nem...?” (1Jn 4,20).

Kedves rejtvényfejtő testvérek! • Nagy Kornél

Meglepetésnek szántuk, hogy azon rejtvényfejtők között, akik legalább egyszer helyes megfejtést beküldtek, de nem nyertek, kisorsoljunk tíz '94. évi Élő Vízzel előfizetést. Ők a következők: **Bérces Melinda** (Budapest), **Gyánó Edit** (Mezőcsokonya), **Horváth Istvánné** (Mezőcsokonya), **Kántor Beatrix** (Miskolc), **Kubis Ferencné** (Maglód), **Lázár Zoltán** (Ózd), **Lénárt Ferenc** (Kisvárd), **Torma Péter** (Tamási), **Tóthné Balogh Edit** (Hajdúsámson), **Weller Istvánné** (Dunapataj)

Jövőre is szeretnénk Élő Vízzel előfizetéseket kisorsolni azok között, akik nem nyernek egyszer sem, de *legalább három* esetben helyes megfejtést beküldenek. Ez az időszak '93/6. számtól a '94/5. számig tart. Az Élő Vízzel '94. évi számait névre szólóan a gyülekezetek részére postázott csomagban találjátok meg.

A	'93/5	szám	rejtvényének	megfejtése:
<i>Keresztrejtvény:</i>	Kol 3,16;	Ef 1,9;	Jn 16,7;	Zsolt 23,1 és Kol 3,15
<i>Minirejtvény:</i>	AGAPÉ			

A helyes megfejtők közül kb 500 Ft értékű könyvjutalmat nyertek: **Nagy Bernadett** (Inota), **Pánczél Jánosné** (Makó), **Tulipán Tamás** (Debrecen).

Beküldendő:

a KERESZTREJTVÉNY fősorában található igevers helye, valamint a MINIREJTVÉNY bekarikázott betűiből összeállított szó, mely Krisztus egyik neve.

Beküldési határidő: 1994 január 7.

GYERMEKKÖR

{k1993611}

{k1993612}

{k1993613}
{k1993614}